

麒麟の翼

ปมฆ่าใต้ปีกกิเลน

ชีวิตต้องกล้า
เผชิญหน้า
รับความจริง

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
พรพิทักษ์ นิ่มอนงค์ แปล

ปมฆ่าได้ปีกกิเลน

麒麟の翼

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
พรพิทักษ์ นิมนงค์ แปล

ปมฆ่าได้ปีกกิเลน

1

ผู้ชายคนนั้นผ่านมาใกล้ปั๊มน้ำมันตำรวจนิคมบาชิ น่าจะเป็นเวลาเกือบสามทุ่ม เพราะก่อนหน้านี้ไม่นานนายตำรวจที่ลาดตระเวนดูแลความปลอดภัยอยู่บริเวณนั้นได้เดินออกจากจุดพักรถและเห็นด้านหลังของชายคนดังกล่าว

ขณะนั้นนายตำรวจคิดในใจว่าคงเป็นขี้อเล้าที่เมาแต่หัววัน ดูได้จากที่เขาเดินเป๋ไปเป๋มาไม่ค่อยตรงทาง เพราะมองเห็นจากด้านหลังจึงระบุนายุแน่ชัดไม่ได้ แต่จากทรงผม คิดว่าน่าจะเป็นวัยกลางคน รูปร่างสมส่วน การแต่งกายภูมิฐาน แถมสูทสีน้ำตาลไหม้ที่เขาใส่ก็ดูราคาแพงแหม่มองจากไกลๆ นายตำรวจจึงคิดว่าไม่มีเหตุจำเป็นที่จะต้องเรียกเขาให้หยุดเพื่อขอตรวจ

ชายผู้นั้นพาร่างเดินโงนแงไปซ้ายที่ขวาที่จนเข้าใกล้สะพานนิคมบาชิ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตั้งแต่ปีเมจิที่สี่สิบสี่ และได้รับการยกย่องให้เป็นทรัพย์สินทางวัฒนธรรมของญี่ปุ่น เขาเริ่มเดินข้ามสะพานไป จุดหมายปลายทางน่าจะเป็นห้างสรรพสินค้ามิตสึโคชิ สาขานิคมบาชิ

นายตำรวจจะสาายตาไปจากชายผู้นั้นก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆ คนที่เดินผ่านไปผ่านมาดูบางตาลงไปบ้างแล้ว แต่ปริมาณรถที่วิ่งขวักไขว่ไปมาบนท้องถนนไม่ได้ลดลงตามไปด้วย ถึงเศรษฐกิจจะไม่ได้ ไม่ดี เพราะเศรษฐกิจไม่ดีต่างหาก คนถึงต้องออกมาทำงานกัน แม้จะตกดึกแล้ว ก็ยังมีทั้งรถบรรทุกสินค้า และรถขนส่งสินค้าวิ่งขวักไขว่ไม่ขาดสาย สิ่งที่แตกต่างกันจากตอนที่เศรษฐกิจดี เห็นจะมีก็แต่เรื่องสินค้าที่บรรทุกอยู่บนรถ ไม่ได้ราคาสูงเท่าไรและลดปริมาณลง ที่แห่งนี้ยังถือว่าเป็นสถานที่ซึ่งเหล่าพ่อค้าแม่ขายผู้อาบเหี่ยวต่างน้ำจะมาเริ่มต้นออกเดินทางไปที่ทั่วทุกแห่งหนในญี่ปุ่นเพื่อส่งสินค้า

กลุ่มคนหลายสิบคนที่คาดว่าจะจะเป็นนักท่องเที่ยวชาวจีนกำลังพากันเดินข้ามสะพานนิคมบาซิพลางแหงนหน้าขึ้นไปมองทางด่วนซึ่งพาดอยู่ด้านบน นายตำรวจเดาได้ไม่ยากว่าพวกเขากำลังคุยอะไรกันอยู่ คงกำลังสงสัยว่าของไร้ราคานิคมเช่นนี้มาอยู่บนสะพานที่สวยงามขนาดนี้ได้ได้อย่างไร และพวกเขาเหล่านั้นซึ่งมาจากประเทศที่มีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลจะคิดเห็นอย่างไรต่อคำอธิบายของไกด์ที่ว่า เราจำเป็นต้องมีทางด่วนสำหรับการเปิดการแข่งขันโตเกียวโอลิมปิก แต่ไม่มีที่ดินพอจะให้สร้างเลยต้องมีสภาพเช่นนี้แทน

นายตำรวจมองไปยังด้านข้างอีกครั้ง แต่แล้วก็ต้องชะงัก เพราะเขาเห็นผู้ชายคนก่อนหน้านี้อยู่บนบริเวณกลางสะพานนิคมบาซิซึ่งมีเสาประดับด้วยรูปปั้นกิเลนสองตัว ร่างของชายคนนั้นกำลังเอนพิงอยู่กับแท่นรองเสาดังกล่าว

นายตำรวจยืนจ้องอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง แต่เขายังไม่ขยับไปไหน และไม่มีที่ท่าว่าจะขยับตัวด้วย

ให้ตายสิ มาเย็นเมาหลับอยู่ในที่แบบนี้เวลานี้ได้อย่างไร

ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เดะลินก่อนจะสาวเท้ายาวๆ เดินออกไป เขาเดินลอดใต้ทางด่วนแล้วจึงข้ามสะพานนิคมบาซิ

น่าแปลกที่ผู้คนยังคงเดินสวนไปมาไม่ขาดสาย แต่กลับไม่มีใครสนใจชายหมดสภาพคนนั้นเลยสักคน สำหรับมหานครโตเกียว ไม่ว่าจะเป็นคนไร้บ้านหรือคนเมา การจะมีคนมานอนหลับหรือนั่งอยู่บนทางเท้านั้นก็ถือเป็นภาพที่เห็นได้ทั่วไป

นายตำรวจเดินเข้าไปใกล้เขา ก็เห็นชายคนนั้นกำลังโค้งตัวลงรวบกกำลังขอพรจากรูปปั้นกิเลนซึ่งดูคล้ายมังกรของชาวตะวันตกเสียมากกว่า

“นี่คุณ เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” นายตำรวจตะไปที่ไหล่ของเขา แต่ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ “หลับอยู่รึ นี่คุณ ตื่นเถอะครับ” ว่าแล้วก็ลองเขย่าตัวให้แรงขึ้น

ร่างของชายคนนั้นเริ่มทรุดตัวลงจนนายตำรวจต้องรีบประคองไว้
อะไรของมันวะ คงจะเมาหนักเลยสิทำ แต่ในขณะที่เดียวกันในใจก็คิดว่า
ท่าทางเหมือนนี้ดูแปลกพิกล ไม่ได้กลืนเหล้าสักนิดแสดงว่าไม่ได้เมา หรือว่า
จะป่วย ไม่สิ... ไม่ใช่

พอเลือนสายตามองไปตรงหน้าอกของเขาซึ่งเหมือนมีอะไรบาง
อย่างปักอยู่ ก็เห็นเลือดสีแดงสดสาดเปรอะคราบสีแดงเข้ม

แย่แล้ว ต้องรีบติดต่อสถานีตำรวจ แต่ตอนนั้นนายตำรวจก็ลืมไป
ชั่วขณะว่าเก็บวิทยุสื่อสารที่พกประจำเอาไว้ตรงไหน

2

หลังจากกดเปิดปฏิทินของเดือนถัดไปให้แสดงที่หน้าจอโทรศัพท์
ก่อนจะหมุนตัวเครื่อง ปรับให้เป็นแนวนอนและเอาจางไว้บนโต๊ะเพื่อให้คน
ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามมองเห็นด้วย

“วันครบรอบการตายคือวันพุธที่สามของเดือนหน้าใช่ไหมคะ ถ้า
อย่างนั้นสักวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ก่อนหน้านั้นล่ะเป็นไง ถ้าเป็นช่วงนั้นฉัน
ก็น่าจะว่างด้วย” โทคิโกะถามขึ้นขณะชี้วันที่ในปฏิทิน แต่ก็ไม่มีเสียงตอบ
กลับ เมื่อหันไปมองก็พบว่าสายตาของอีกคนดูเหมือนกำลังมองไปที่อื่น นั่น
ก็คือคนที่อยู่ด้านหลังเธอ

“คุณคางะ” โทคิโกะเรียก ทันใดนั้นเขาก็ยกมือขึ้นเล็กน้อยเหมือน
จะให้หยุดพูด ระหว่างนั้นสายตาก็ยังไม่ขยับไปไหน เบ้าตาลึกของเขาฉาย
แววเฉียบคม

โทคิโกะค่อยๆ หันไปมองด้านหลัง โต๊ะที่อยู่ถัดออกไปสองตัวมีชาย
ชราสวมแว่นตานั่งอยู่ เขากำลังง่วนกับการกดโทรศัพท์มือถือ แว่นที่เขาสวม
อยู่นั้นคงเป็นแว่นสายตายาว

คางะ เคียวอิจิโร่ ลูกขึ้นยืนก่อนจะสาวเท้าก้าวยาวเข้าไปหาชายชรา เขาส่งเสียงเรียกและกระซิบอะไรบางอย่าง จากนั้นก็เดินกลับมาหาโทคิโกะ

“มีอะไรหรือคะ”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกครับ” คางะว่าพลางจับกาแฟ “เมื่อไหร่เขาจะมาจากจากพนักงานเสิร์ฟนะ”

“มันทำไมหรือคะ”

“จริงๆ แล้วผมเห็นเขากำลังคุยโทรศัพท์กับใครบางคนอยู่ และตอนที่กำลังคุยเขาขมขื่นปากกามา แล้วจู่ๆอะไรบางอย่างลงบนกระดาดเซ็ดปาก พอวางสาย ก็กดโทรศัพท์พลางมองกระดาดที่จืดไปด้วย แค่ว่าอาจจะจะมีเรื่องนะครับ”

“เรื่อง...อะไรหรือคะ”

“ผมคิดว่าน่าจะเป็นคนสนิทโทร.มาบอกว่าเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์แล้ว พอลองถามเจ้าตัวดูก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เขาบอกว่าหลานที่กำลังจะเข้ามหาวิทยาลัยโทร.มาหาแล้วบอกแบบนั้นครับ ผมแนะนำไปว่าก่อนที่จะบันทึกเบอร์ใหม่ ให้ลองโทร.เช็กไปที่เบอร์เก่าดูก่อน”

“หรือนั่นจะ...”

ครับ คางะพยักหน้ารับ

“คิดที่น่าจะเป็นพวกหลอกให้โอนเงินนะ เป็นกลอุบายที่ใช้กันทั่วไป ก่อนอื่นจะบอกให้เปลี่ยนเบอร์ที่บันทึกอยู่ในเครื่องเอาไว้ หลังจากนั้นก็จะโทร.มาอีกรอบ ชื่อของคนโทร.เข้าจะปรากฏเป็นชื่อของหลาน ทำให้ไม่คิดว่าเป็นคนอื่น”

ชายชราคนนั้น เดินลากเท้าเสียงดังเข้ามาใกล้

“ให้ตาย เกือบแย่แล้วสิ เป็นอย่างที่คุณบอกจริงๆ พอลองโทร.กลับไปเบอร์เก่า ปรากฏว่าหลานเป็นคนรับสายจริงๆ โทรศัพท์ก็ไม่ได้ทำหาย แถมไม่ได้เปลี่ยนเบอร์ด้วย เสียงนี้เป็นคนละคนเลย อันตรายจริงๆ ”

“ดีแล้วครับ บันทึกเบอร์ที่โทร.มาว่าเป็นพวกมิจฉาชีพหลอกให้โอนเงินไว้ด้วยก็ดีนะครับ ถ้าโทร.มาอีกก็ห้ามรับเด็ดขาด และทางที่ดีให้รีบไป

แจ้งตำรวจที่ใกล้ที่สุดเอาไว้ด้วยนะครับ”

“ผมจะทำตามนั้นครับ ช่วยได้เลยอะเลย ขอขอบคุณมากนะครับ” ชายชราพูดจบก็ผงกหัวให้หลายทีก่อนจะเดินไปยังเคาน์เตอร์เก็บเงิน

คางะผุดรอยยิ้มขึ้นมานบนใบหน้าก่อนจะยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่ม แหวตาซึ่งซังเมื่อครู่หายไปแล้ว

“คุณนี่จู่โจมไวต์อกลินอาชญากรรมจังเลยนะคะ” โทคิโกะแซว

“ผมดูเหมือนหมาขนาดนั้นเลยหรอครับ”

“ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นสักหน่อยค่ะ เพียงแต่ถ้าต้องคอยมาระวังรอบข้างแบบนี้คงลำบากแย่”

“เขาเรียกว่าโรคจากการทำงานนะครับ น่าเสียดายที่ไม่มีการรักษาโดยเฉพาะ” คางะว่าพลางวางถ้วยกาแฟลงและเหลือบสายตาลงไปมองที่หน้าจอโทรศัพท์มือถือ “โทษะที่ครับ ช่วยพูดต่อได้ไหมครับ”

โทคิโกะกลับไปพูดเรื่องกำหนดการอีกครั้ง แต่คางะก็ทำหน้าลำบากใจขึ้นมาทันที

“เดือนหน้าผมค่อนข้างยุ่ง เอาเป็นวันอื่นดีกว่านะครับ”

“ถ้าอย่างนั้น เป็นวันเสาร์อาทิตย์ก่อนหน้านั้นสักอาทิตย์หนึ่งเป็นไงคะ ช่วงนั้นฉันคิดว่าน่าจะพอเป็นไปได้อยู่...”

ไม่ได้ครับ คางะปฏิเสธ “ตั้งแต่เดือนนี้จนถึงเดือนหน้าผมมีงานที่ต้องสะสางที่สถานีตำรวจเยอะเลย ถ้าเป็นช่วงกลางเดือนถัดไปอีกสองเดือนได้จะดีมากครับ”

โทคิโกะทำหน้าประหลาดใจและจ้องกลับไปทีใบหน้าที่มึนงงของคนตรงหน้า

“ไม่ได้ค่ะคะ จะให้วันทำบุญช้ากว่าวันครบรอบการตายไม่ได้ค่ะ”

“แต่ผมคงหาเวลาให้ได้จริงๆ ครับ สถานะของผมมีพื้นที่รับผิดชอบกว้างมาก คนก็เลยไม่พอ มีงานกองเท่ๆ เขาเป็นประจำ”

“ถ้าอย่างนั้นน่าจะขอให้หัวหน้าช่วยย้ายกลับไปทีเนริมะนะคะ”

“ที่นั่นก็เหมือนกัน” คางะยกนิ้วขึ้นไปเกาที่หางคิ้ว “ก็ไม่ได้ว่าง

ลักเท่าไหร่”

โทคิโกะถอนหายใจ

“ฉันรู้ว่าคุณงานยุ่ง และมักจะมึ้งงานด่วนเข้ามาด้วย แต่ถ้าเลื่อนไปอีกสองเดือน เดียวก็เป็นเหมือนเดิมอีก คุณคงจะก็แค่หาข้ออ้างเลื่อนไปเรื่อยเท่านั้นเอง”

“เปล่านะครับ ไม่ใช่แบบนั้น”

“ใช่สิคะ ฉันไม่อยากจะพูดอะไรแย่ๆ หรอกนะ แต่ทำตามที่คุณบอกเถอะค่ะ วันครบรอบการตายปีที่สามของคุณเป็นวันเสาร์ที่สองของเดือนหน้า เวลาคือช่วงเช้าตอนสิบเอ็ดโมงเป็นต้นไป เข้าใจใช่ไหมคะ กรุณาบอกด้วยนะคะว่าจะให้ฉันจัดการให้”

แต่คงจะก็ยังไม่ตอบรับ เขาขมวดคิ้วเข้าหากันเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

เห็นดังนั้นโทคิโกะก็เอามือตบโຕະ “คุณคงจะ”

คนตรงหน้ายัดตัวตรงด้วยความตกใจ “น่ากลัวจัง”

“ตอบมาชัดๆ ด้วยค่ะ ที่ฉันพูดไปคุณโอเคไหมคะ”

แต่ในขณะที่คางะกำลังผินใจพยักหน้า ก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์แบบสั้นดังออกมาจากกระเป๋าด้านหลังในเสื้อนอกของเขา “ขอตัวนะครับ” เจ้าตัวพูดก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาและลุกจากเก้าอี้ไป

โทคิโกะยื่นมือไปยังถ้วยชาเพื่อข่มอารมณ์ไม่ให้เดาะลิ้นออกมา สายตาเหลือบมองดูนาฬิกา เวลาเลยสามทุ่มแล้ว ตั้งแต่เธอเลิกงานที่โรงพยาบาลและแวะกินอาหารเย็นที่ร้านอาหารซูชิร้านประจำ เธอก็อุตส่าห์ถ่อมาถึงร้านกาแฟในกินซ่า เพราะคางะที่ประจำอยู่สถานีตำรวจนิฮมบาชิบอกว่าเขาไม่ว่างจนถึงเวลานี้

คางะเดินกลับมาที่โຕະ สีหน้าเขาดูเคร่งเครียด โทคิโกะเดาได้ว่าคงไม่ใช่เรื่องดีแน่

“ขอโทษนะครับ พอดีมึ้งงานด่วน” คางะพูดด้วยท่าทางรู้สึกผิด

“งานเหวอคะ เกิดอะไรขึ้นกับกฎหมายแรงงานกันนะ”

แน่นอนว่าเธอพูดเล่น แต่คงจะกลับไม่หัวเราะด้วย

“คำสั่งฉุกเฉินนะครับ ไกลๆ นี่มีคดีเกิดขึ้น ผมต้องรีบไปแล้ว”

พอได้เห็นแนวตาวจริงจังของเขา โทคิโกะรู้สึกไม่สบายใจที่จะพูดเล่นกลับไป “ถ้าอย่างนั้น เอาแบบนี้ไหมคะ” โทคิโกะชี้นิ้วไปที่หน้าจอโทรศัพท์มือถือที่ยังเปิดปฏิทินค้างเอาไว้

คงจะแสดงสีหน้าลังเล แต่ก็ยอมพยักหน้าในทันที

“เอาตามวันเวลาที่คิดว่าเมื่อไหร่ก็ได้กันครับ คุณตัดสินใจไปได้เลยครับ เพียงแต่ว่า” คงจะจ้องไปที่ดวงตาของโทคิโกะก่อนจะเลียริมฝีปาก “ยังไม่ได้หมายความว่าวันนั้นผมจะไปได้จริงๆ นะครับ”

โทคิโกะก้มหน้าลงเล็กน้อยและเหลือบตาขึ้นมองคนตรงหน้า

“ฉันอยากให้คุณสัญญาว่าจะไปแน่ๆ มากกว่าคะ”

คงจะนิ้วน้าเหมือนกำลังลำบากใจ พอเห็นดังนั้นโทคิโกะก็ทำสีหน้าอ่อนลง

“แต่ก็ช่วยไม่ได้นะคะ พอคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็คงอยากให้เอางานไว้ก่อนเป็นอันดับแรกเหมือนกัน”

คงจะเกาหัวอย่างกระอักกระอ่วนก่อนจะพูด “จะพยายามก็แล้วกันครับ”

หลังจากทั้งคู่ออกมาจากร้านแล้วคงะก็โบกมือเรียกรถแท็กซี่เชิญครับ พลางเรียกโทคิโกะให้ขึ้นไปด้วยกัน แต่เธอกลับส่ายหน้า

“ฉันจะกลับรถไฟคะ คุณคงจะไปเถอะ”

“เงินหรือครับ ถ้างั้นขอตัวนะคะ กลับบ้านดีกว่า ล่ะ”

“คุณเองก็อย่าฝืนเกินไปนะคะ”

คงะพยักหน้าและก้าวขึ้นไปนั่งบนรถด้วยรอยยิ้ม แต่ตอนที่หันไปบอกทางกับคนขับ สีหน้าเขาก็กลับมาเป็นสีหน้าของตำรวจสายสืบเช่นเดิม รถแท็กซี่เริ่มเคลื่อนตัว ตอนที่กำลังผ่านหน้าโทคิโกะไป เขาหันกลับมาส่งยิ้มให้โทคิโกะอีกครั้ง แต่เป็นใบหน้าที่ต่างจากก่อนหน้านี้ มันดูน่าอัศจรรย์แปลกๆ

ขณะที่มองรถแท็กซี่คันนั้นแล่นออกไป โทคิโกะก็ถอนตัวไปจนถึงเมื่อสองปีก่อน วันที่คางะ ทากามาสะ พ่อของคางะเสียชีวิตลง ตอนนั้นเธออยู่ข้างๆ เขาในฐานะพยาบาลเจ้าของไข้

วันนั้น ตอนที่คางะซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวมาถึงโรงพยาบาลก็หลังจากทากามาสะสิ้นใจไปแล้ว คนที่อยู่ดูใจทากามาสะคือน้องสาวของเขาและหลานชาย ไม่ใช่คางะมาไม่ทัน แต่เขาตั้งใจที่จะไม่อยู่ดูใจพ่อเป็นครั้งสุดท้ายต่างหาก ไม่เพียงแค่นั้น แม้แต่การมาเยี่ยมไข้ก็แทบจะไม่เห็นเขามาเลย คนอื่นคงจะมองว่าคางะดูเป็นลูกชายที่เย็นชามาก ลูกพี่ลูกน้องที่ซื่อมดส์มียะก็ดูไม่ค่อยชอบการกระทำแบบนี้ของเขาสักเท่าไร

แต่โทคิโกะรู้ว่าคางะไม่ใช่คนไร้หัวใจ ช่วงที่พ่อเหลือเวลาไม่มาก เขาเศร้าโศกยิ่งกว่าใครและหวังให้พ่อได้มีลมหายใจสุดท้ายอย่างที่เขาพอใจ แต่เขาก็มีสิ่งที่ยึดถือทำให้ไม่อาจแสดงความรู้สึกเหล่านั้นออกมาตรงๆ มีเพียงแค่อีเมลที่ส่งมาหาโทคิโกะเป็นครั้งคราวเท่านั้นที่บอกให้รู้ถึงความรู้สึกเหล่านั้นของเขา

งานศพของทากามาสะจัดขึ้นในวันที่สามหลังจากเขาเสียชีวิต โทคิโกะจึงลงมือร่วมนงานดู แยกเหนือซึ่งมาร่วมนงานกว่าครึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้อง กับวงการตำรวจทั้งนั้น แวดตาของทุกคนล้วนแสดงออกถึงความเคารพเมื่ออยู่ต่อหน้ารูปของผู้ล่วงลับ ทำให้รู้ว่าทากามาสะคนนี้เป็นนายตำรวจอันเป็นที่เคารพรักของครอบครัว

คางะทำหน้าที่ในฐานะเจ้าภาพงานศพได้อย่างไม่มีที่ติ เขาคอยยืนมองแขกเฝ้าเครื่องหอมร่วมกับพวกลูกพี่ลูกน้องอยู่ห่างๆ อย่างไม่วางตา ตอนที่โทคิโกะเดินผ่านหน้าเขา เธอรับรู้ได้จากการเอ่ยปากเป็นเสียงกระซิบเบาๆ ว่า ขอขอบคุณ

หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้เจอกับคางะไปพักใหญ่ แต่ก็ยังคงคอยส่งอีเมลหากันอยู่ตลอด ส่วนมากจะเป็นการทักทายกันตามฤดูกาลต่างๆ หรือไม่ก็ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเท่านั้น หลังจากผ่านไปหนึ่งปีนับตั้งแต่ทากามาสะเสียชีวิต เธอก็ส่งอีเมลไปหาคางะเรื่องงานทำบุญครบรอบหนึ่งปี

ไม่นานนักคางะก็ตอบกลับมา เขาบอกว่าตัวเองไม่มีเวลาหาความ
ว่าเขาจะไม่จัดงานทำบุญครบรอบหนึ่งปี จากข้อความเดาได้เลยว่า คางะ
ก็คงไม่เคยได้ไปไหว้พ่อที่สุสานด้วยซ้ำ

โทคิโกะส่งอีเมลกลับไปอีกครั้ง แต่คราวนี้เธอชวนให้คางะไปสุสาน
ด้วยกัน พร้อมส่งเวลาให้เลือกเสรีจสรพ

และแล้วก็ได้รับอีเมลที่พอจะทำให้นึกถึงใบหน้าของเขาคง
พิมพ์ข้อความส่งกลับมา เนื้อหาคร่าวๆ คือเขายอมตกลงตามคำชวนของ
เธอ โทคิโกะจึงรีบกำหนดเวลานัดและส่งไปหาเขาทันที

บางทีคางะอาจจะคิดว่าเธอเป็นนางพยาบาลจอมจู้จี้จ้าน แม้แต่ตัว
โทคิโกะก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงต้องไปใส่ใจเขานานขนาดนั้นด้วย จนถึง
ตอนนี้ด้วยหน้าที่การงานเธอเคยดูแลคนไข้มาหลากหลายแบบ ในจำนวน
นั้นก็มีคนไข้ซึ่งเธอดูแลต่อเนื่องนานหลายปีจนรู้สึกเหมือนเป็นครอบครัวไป
แล้ว และแม้ว่าคนไข้เหล่านั้นอาจต้องจากลากันไป เธอก็พยายามอย่าง
มากไม่ให้ความรู้สึกหวั่นไหวไปด้วย แต่สำหรับสองพ่อลูกคางะ เธอกลับ
รู้สึกเหมือนยังมีเรื่องค้างคาบางอย่างที่เธอต้องทำ

ในวันนัด ทั้งสองคนไปไหว้หลุมศพของทากามาสะ จากที่ได้คุยกัน
ทำให้รู้ว่าคางะไม่ได้มาหาพ่อเลยตั้งแต่วันบรรจุกระดูก เมื่อได้ทราบว่าคน
ที่มาบ่อยๆ จะเป็นฝ่ายลูกพี่ลูกน้องของเขาเสียมากกว่า โทคิโกะก็รู้สึก
ระอาใจ

“ผมว่าพ่อคงไม่ได้หวังอะไรขนาดนั้นหรอกครับ ไหนๆ ก็ได้นอนหลับ
อย่างสงบแล้ว ก็ปล่อยให้อยู่เฉยๆ เอะ ประมาธนั่นละมั้ง” คางะพูด
อย่างเย็นชาขณะจ้องมองไปยังแผ่นป้ายบนหลุมศพ พอมองใบหน้าด้าน
ข้างของคางะแล้ว โทคิโกะก็รู้สึกหงุดหงิดใจขึ้นมา ทั้งที่ตัวเองมีเรื่องที่ต้อง
จะพูดกับเขา แต่กลับคิดไม่ออกว่าเรื่องอะไร เธอยังจำความรู้สึกหงุดหงิด
นั้นได้ดี

หลังจากวันนั้นทั้งคู่ยังคงส่งอีเมลหากัน โทคิโกะมักจะทิ้งท้ายถาม
ว่า ไปไหว้คุณพ่อกันไหมคะ แม้สุดท้าย คางะจะตอบกลับมามาหาเธอตลอด

แต่กลับไม่มีคำตอบเรื่องการไปให้วันหลุมศพ

และแล้ววันครบรอบการเสียชีวิตของทากามาสะก็วนกลับมาอีกครั้ง โทคิโกะส่งอีเมลไปถามเจ้าตัวเช่นเคยว่า จะเอาอย่างไรกับวันครบรอบปีที่สาม และก็เ็นไปตามคาด คงจะตอบกลับมว่า ยังไม่ได้คิดอะไรเอาไว้เลย

เธอส่งอีเมลกลับไปอีกว่า ถ้ายุ่งเดี๋ยวฉันจัดการให้ก็ได้ ครั้งนี้เป็นปีที่สาม ยังไงก็ต้องทำพิธีให้ได้ และยังมีพิมพ์ถ้อยคำแรงๆ ไปด้วยว่า การจัดสถานที่ให้คนที่ยังอยู่ได้ระลึกถึงคนที่ตายไปแล้ว ถือเป็นหน้าที่ของคนในครอบครัว

คงะโทรศัพท์มาหาเมื่อสองวันก่อนเพื่อถามว่า เธอจะมาช่วยเขาจัดงานรำลึกปีที่สามนี้ได้จริงไหม เขาตัดสินใจที่จะจัดงานครบรอบการตายสามปีเพราะรำคาญเสียงรบกวนของอาและลูกพี่ลูกน้องไม่ไหว

แน่นอนค่ะ โทคิโกะตอบรับทันที เธอรู้สึกเหมือนความรู้สึกติดค้างเมื่อสองปีก่อนกำลังเริ่มส่งผลบางอย่างกับเขาแล้ว

3

ตอนที่มันตีสี่มิยะ ชูเฮเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุ ถนนบนสะพานนิฮมบาชิถูกกันให้เดินรถได้แค่ทางเดียว และบนฝั่งที่ถูกปิดการจราจรไว้นั้นมีรถตำรวจจอดเรียงรายอยู่ ถนนวันเวย์ตั้งแต่ถนนชูโอไปจนถึงถนนโชวะทั้งเส้นถูกปิดไม่ให้สัญจรผ่าน มีนายตำรวจในเครื่องแบบคอยจัดการจราจรอยู่บริเวณกลางสี่แยก ส่วนอีกฟากหนึ่งของถนนก็มีคนที่เหมือนจะเป็นเจ้าหน้าที่จากสถานีโทรทัศน์อยู่

แต่จำนวนคนที่มายืนมุงดูมีไม่มากเท่าไรเพราะร่างของเหยื่อถูกนำส่งไปโรงพยาบาลนานแล้ว และดูเหมือนจะไม่เหลือร่องรอยการก่อเหตุในจุดที่มองเห็นได้ชัดแล้วด้วย ถึงเดินผ่านไปใกล้ๆ ก็ไม่มีอะไรให้ต้องหยุดดู

ครั้งแรกที่ได้ยินชื่อสถานที่เกิดเหตุ มัตสึมิยะก็รู้สึกเชิงว่าคงต้องคอยกันฝูงชนออกไปแน่ แต่กลับผิดคาดไปเล็กน้อย

ในขณะที่มัตสึมิยะกำลังสวมถุงมือและปลอกแขนอยู่นั้น มีใครคนหนึ่งมาสะกิดที่ไหล่ข้างขวาของเขา รองสารวัตรโคบายาชิยืนอยู่ตรงนั้น ตาของเขาเรียวเล็กและมีคางแหลม

“ฮะ เหนื่อยแย่เลยนะครับ”

“โซคร้ายจังเลยเนอะ มัตสึมิยะ นายไปเดตมาละสิ” โคบายาชิยกนิ้วก้อย¹ ซึ่งสวมถุงมืออยู่ขึ้นมาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

“ไม่ใช่สักหน่อยครับ ทำไม่ถึงคิดอย่างนั้นล่ะครับ”

“เมื่อเย็นตอนจะกลับบ้านนายดูว่าเรียงออกนี่นา สีหน้าแบบโล่งใจที่ไม่ต้องเข้าประชุม”

“คุณโคบายาชิเองตอนที่ไม่ถูกเรียกตอนเช้าเวร ก็ดูมีความสุขเหมือนกันครับ เพราะจะได้กลับไปใช้เวลาอยู่กับครอบครัว”

โคบายาชิทำเสียงขึ้นจมูก

“ฉันอยากให้นายได้เห็นหน้าลูกสาวฉัน ตอนที่เห็นฉันเริ่มเตรียมตัวออกจากบ้านหลังได้รับโทรศัพท์จริงๆ ดูว่าเรียงขึ้นมาเหมือนดีใจที่ไม่ต้องเห็นหน้าตาน่ารำคาญของพ่อไปสักพัก ส่วนเมียฉันที่อยู่ข้างๆ ก็ทำหน้าแบบเดียวกันปะ บอกไว้ก่อนเลยนะมัตสึมิยะ ถ้านายแต่งงานแล้วมีลูกสาว ลูกนายขึ้นชั้น ม.ต้นเมื่อไหร่ให้เตรียมใจไว้เลยว่าถึงเวลาที่ต้องแยกจากกันแล้ว ไม่ใช่ตอนแต่งงานหรอกนะ”

มัตสึมิยะยิ้มแห้งๆ และตอบว่า “ผมจะจำไว้ครับ”

ทั้งคู่กล่าวทักทายนายตำรวจที่ได้รับมอบหมายให้มาคุมพื้นที่ก่อนจะเดินเข้าไปในเขตห้ามเข้า จุดที่พบร่างของเหยื่อคือบนสะพานนิฮมบาชิ แต่กลับไม่มีเจ้าหน้าที่หน่วยเก็บหลักฐานอยู่บริเวณนี้ นั่นเป็นเพราะมีรายงานแรกแจ้งเข้ามาที่ศูนย์บัญชาการสื่อสารว่าสถานที่ก่อเหตุอยู่คนละที่กัน

¹ นิ้วก้อย เป็นภาษากายที่ใช้สัญลักษณ์สื่อถึงแฟนหรือคนรัก

จริงอยู่ที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนที่หนึ่งอย่างมัดสีมียะถูกเรียกตัวออกมาขณะที่กำลังพักผ่อนอยู่ที่บ้าน แต่ก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นจำนวนมากที่ถูกเรียกให้ออกมาปฏิบัติหน้าที่ก่อนหน้านี้เขา อย่างไรก็ตามนี่เป็นคดีที่มีคนถูกแทงใจกลางเมืองหลวง ยิ่งไปกว่านั้นคือยังจับคนร้ายไม่ได้ แน่نونว่านอกจากสถานีตำรวจนิฮมบาชิซึ่งอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบนี้โดยตรงแล้ว สถานีตำรวจในพื้นที่ใกล้เคียงต่างก็ได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติงานฉุกเฉินเช่นกัน ตอนนี้คงตั้งด่านตรวจคนเดินหลักทุกสายที่เชื่อมต่อกับนิฮมบาชิ

มัดสีมียะและโคบายาชิแหวะไปดูป้อมตำรวจที่อยู่ตรงเชิงสะพาน ได้ยินว่าเจ้าหน้าที่ประจำป้อมที่ชื่อยาสุตะคนนั้นเป็นคนพบเหยื่อ

เจ้าหน้าที่ยาสุตะที่อายุน่าจะประมาณสามสิบกว่าๆ ออกมาต้อนรับเจ้าหน้าที่จากฝ่ายสืบสวนที่หนึ่งของกรมตำรวจนครบาลโตเกียวด้วยสีหน้าและท่าทางที่แข็งทื่อ มือที่ยกขึ้นทำความสะอาดชุดสั้นเล็กน้อย

“อีกเดี๋ยวหัวหน้าก็จะมาแล้ว เรื่องรายละเอียดเอาไว้ตอนนั้นทีเดียวก็ได้ แต่ตอนนี้เราไปถามสถานการณ์คร่าวๆ กันก่อนดีกว่า” ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่โคบายาชิกลับให้เจ้าหน้าที่ยาสุตะเล่าอย่างละเอียด ส่วนมัดสีมียะก็คอยจดบันทึกอยู่ข้างๆ

ขณะที่ฟังยาสุตะเล่าอยู่นั้น แปลกจัง มัดสีมียะคิด อย่างเรื่องที่เหยื่อเคลื่อนไหวในสภาพถูกแทงที่หน้าอก เป็นไปได้ว่าเขาอาจพยายามหนีจากคนร้าย หรือไม่ก็หาคนช่วย แล้วทำไมเขาถึงเดินผ่านป้อมตำรวจไปล่ะ

ดูเหมือนว่าโคบายาชิจะสงสัยประเด็นเดียวกันจึงถามออกไป
เจ้าหน้าที่ยาสุตะเอียงคอ

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ เขาเดินผ่านไปโดยไม่ได้หันมามองทางนี้เลย เพราะจันทอนนั้นผมเลยคิดว่าเขาคงแค่เมาเฉยๆ ...”

ถ้าลองนึกภาพว่ามีเหยื่อเดินมาจากทางด้านหลังและผ่านหน้าเขาไป ยาสุตะที่ยืนอยู่หน้าป้อมตำรวจก็คงมองเห็นเพียงแค่ด้านหลังของเหยื่อเท่านั้น คงไม่แปลกที่จะไม่เห็นสิ่งผิดปกติ

“เขาอาจจะเสียเลือดมากจนสมองเริ่มมีเนื้องอกเลยมองไม่เห็นป้อมตำรวจ

ตรงนี้ได้” โคบายาชิพิมพ์

หลังจากนั้นไม่นาน สารวัตรอิซิงาคิและสมาชิกในทีมคนอื่นๆ ก็มาถึง แต่ก่อนที่อิซิงาคิจะไปสอบถามเจ้าหน้าที่ยาสุตะต่อ เขาก็เรียกรวมตัวทุกคนในทีม และแจ้งข่าว

“ฉันได้ยินมาว่าเหยื่อไม่รอด หมายความว่านี่เป็นคดีฆาตกรรม ผู้บังคับการและผู้บัญชาการตำรวจนครบาลกำลังไปที่สถานีตำรวจนิฮมบาชิ ถ้าเรายังจับตัวคนร้ายในสถานการณ์ฉุกเฉินไม่ได้ อีกเดี๋ยวคงมีการตั้งหน่วยสืบสวนพิเศษขึ้นมา เตรียมตัวไว้ก็แล้วกัน”

หลังจากนั้นทุกคนก็ไปสอบถามเจ้าหน้าที่ยาสุตะอีกครั้ง ตอนนั้นเองหัวหน้าฝ่ายสืบสวนประจำเขตนี้ที่ชื่อว่าฟูจิเอะก็เข้ามาทักทาย เขาเป็นผู้ชายอายุน่าจะราวๆ สี่สิบกว่า รูปร่างผอม ฟูจิเอะบอกว่าเขาเจอสถานที่ที่น่าจะเป็นที่ก่อเหตุแล้ว

“หางไปอีกหนึ่งบล็อกถนนครับ เชิญทางนี้ครับ”

หลังฟูจิเอะพูดจบ เขาก็ออกเดินไปตามถนนที่ถูกปิดการจราจร มัดสีมียะเดินตามไปพร้อมกับพวกอิซิงาคิ บนทางเท้าด้านซ้ายมือ มองเห็นพนักงานเก็บหลักฐานกำลังทำหน้าที่อยู่ตามจุดต่างๆ

“บนทางเท้ามีรอยเลือดอยู่หลายแห่ง ปริมาณอาจจะไม่เยอะ แต่คาดว่าเหยื่อน่าจะเดินไปทั้งที่เลือดไหลอยู่แบบนั้นครับ” ฟูจิเอะอธิบาย

ติดกันกับทางเท้ามีอาคารของบริษัทหลักทรัพย์ชื่อดังตั้งอยู่ ถึงแม้ท้องฟ้าจะมีมืดลงแล้ว ภายนอกอาคารนั้นก็ยังแสดงให้เห็นถึงประวัติอันยาวนาน ออดคิดไม่ได้ว่าเหยื่อที่เดินผ่านถนนเส้นนี้ไปในสภาพที่มีมืดปกอยู่กลางอกแบบนั้นคิดอะไรอยู่กันแน่

“ปกติถนนเส้นนี้ไม่ค่อยมีคนเดินผ่านหรอกครับ”

ฟูจิเอะพยักหน้าให้กับคำถามของอิซิงาคิ

“อย่าว่าแต่ตอนกลางวันเลยครับ ตอนกลางคืนยิ่งน้อยมาก เพราะถนนเส้นนี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากบริษัทหลักทรัพย์”

“ถ้าอย่างนั้นจะไม่มีใครเห็นคนที่มีแผลจรรยาจรณาดนั้นก็คงไม่แปลก”

“จริงครับ”

“ได้ยินมาว่าระบุตัวตนของเหยื่อได้แล้ว ติดต่อครอบครัวเขาหรือยังครับ”

“เรียบร้อยแล้วครับ ตอนนี้อยู่กำลังไปที่โรงพยาบาล”

สถานที่ที่ฟูจิเอนำทางมาคือบริเวณด้านหน้าทางขึ้นทางด่วนเอโดะบาชิ จากถนนมีทางลาดลงไปยังทางใต้ดิน แต่ตอนนี้มีการนำเทปมาถักกันเอาไว้ไม่ให้ใครผ่าน เครื่องมือจำนวนมากถูกขนเข้าไปด้านในซึ่งพนักงานเก็บหลักฐานกำลังทำงานตามจุดต่างๆ

“คงทราบกันอยู่แล้วนะครับ ถ้าเดินผ่านทางลอดใต้ดินนี้ไปก็จะไปโผล่ตรงทางขึ้นสะพานเอโดะบาชิตรงนั้นได้” ปลายนิ้วของฟูจิเอนี้ชี้ไปยังสะพานเอโดะบาชิที่ตัดข้ามแม่น้ำนิฮมบาชิ “ทางลอดใต้ดินนี้สั้นแค่สิบเมตรนิดๆ เท่านั้น ระหว่างทางมีคราบเลือดอยู่ แต่ตั้งแต่จุดนั้นไปเราไม่พบรอยเลือดเลยนะครับ”

“พูดง่ายๆ ที่ก่อเหตุก็คือในทางลอดนี่สินะครับ”

อิซิงาคิถาม “คิดว่าอย่างนั้นครับ” ฟูจิเอนตอบ

ถ้าหากเข้าไปในพื้นที่หลายคนอาจจะไปรบกวนเจ้าหน้าที่เก็บหลักฐานได้ พวกเขาจึงจัดลำดับเข้าไปที่ละกลุ่ม มัตสึมิยะสวมที่หุ้มรองเท้าก่อนจะเดินเข้าไปด้านในทางลอดใต้ดินพร้อมกับพวกโคบายาชิ มีเทปแปะอยู่บนพื้นเพื่อจำกัดจุดที่สามารถเดินได้ มัตสึมิยะจึงต้องเดินด้านในอย่างระมัดระวังไม่ให้เหยียบออกไปนอกเขต

ทางลอดใต้ดินแคบกว่าที่คิดเอาไว้ มีความกว้างเพียงแค่สามเมตรเท่านั้น เพดานก็ต่ำถึงขนาดที่ถ้าให้คนตัวสูงกระโดดขึ้นไปคงใช้มือแตะได้สบาย ระยะทางเพียงแค่ประมาณสิบเมตร และบริเวณตรงกลางก็เห็นเป็นรอยเลือดหยดอยู่ ปริมาณของเลือดมีไม่มาก มีลักษณะเป็นคราบสีเข้มกว้างประมาณห้าเซนติเมตร

ดูเหมือนจะไม่มีร่องรอยสะกดตาตรงจุดอื่น พวกมัตสึมิยะเดินลึกเข้าไปโดยมีพวกของอิซิงาคิรออยู่ที่ยึดปากหนึ่งของทางลอด จากตรงนั้น

มีทางเชื่อมกับทางเดินข้ามสะพานเอโดะบาชิ

ฟูจิเอะกัมลงมองสมุดบันทึกในมือ

“อย่างที่ได้ทุกคนได้ทราบกันแล้วว่าเจ้าหน้าที่ยาสุตะที่อยู่ประจำป้อมตำรวจนิชมบาชิโทเร.แจ่งเข้ามาตอนสามทุ่มตรง หลังจากนั้นประมาณสี่นาทีก่อนบริเวณใกล้เคียงทั้งหมดก็ถูกประกาศเป็นพื้นที่ฉุกเฉิน แต่จนกระทั่งตอนนี้เรายังไม่ได้รับแจ้งเกี่ยวกับบุคคลที่น่าสงสัยเลยครับ”

อิงจิโนะพยักหน้าพลางกวาดสายตามองไปรอบๆ “แล้วปริมาณคนสัญจรบนสะพานนี้เป็นยังไงบ้าง” เขาพิมพ์คำถามคำถามที่เหมือนพูดกับตัวเองเสียมากกว่า

“ถ้าเป็นช่วงสามทุ่ม คนที่เดินผ่านไปมาก็ไม่เยอะเท่าไรครับ และทางลอดตรงนี้ ปกติแล้วก็ไม่ค่อยมีคนใช้หรอกครับ แต่อย่างที่เห็น ปริมาณรถก็มีเยอะอยู่”

จริงอย่างที่ฟูจิเอะว่า ถนนโตะวะซึ่งทอดตัวยาวบนสะพานเอโดะบาชิ นั้นมีทั้งรถแท็กซี่และรถบรรทุกวิ่งสวนกันไปมาอย่างไม่ขาดสาย

“หลังจากที่เหยื่อถูกแทงแล้ว เขาก็เดินไปที่สะพานนิชมบาชิด้วยตัวเอง คิดว่าต้องใช้เวลา...อย่างมากเท่าไรกัน” อิงจิโนะหันมาถามมัดสึมิยะ

“ถ้าปกติคงใช้เวลาประมาณสามถึงสี่นาทีก็น่าจะถึงที่โดนแทงที่หน้าอกแล้ว คิดว่าน่าจะใช้เวลามากกว่านั้นเป็นเท่าตัวนะครับ” มัดสึมิยะตอบอย่างระมัดระวังพลางนึกภาพในหัวตามไปด้วย

“นั่นสินะ สมมติว่าประมาณสิบนาทีก็น่าจะถึงที่นั่น น่าจะมีวิธีหลบหนีได้หลายทาง”

“เราติดต่อไปที่บริษัทรถแท็กซี่ทั้งหมดแล้วครับ” ฟูจิเอะพูด “แต่จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่มียางานว่าพบคนที่น่าจะเป็นคนร้ายขึ้นรถในช่วงเวลานั้นเลย”

“ถึงเขาจะไม่ได้ขึ้นแท็กซี่” โคบายาชิพูดเบาๆ ก่อนจะขึ้นนิ้วไปยังอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ “แค่ข้ามสะพานไป คนร้ายก็หลบหนีไปได้แล้ว”

มัดสึมิยะทอดตามองไปยังตรงนั้น อีกฝั่งของสะพานมีสะพานลอย

สำหรับคนข้ามถนนโหด ซึ่งตอนนี้ก็ยังมีคนสัญจรอยู่จำนวนมาก
เขาคิดในใจว่าถ้าคนร้ายหลบหนีไปที่นั่นคงเป็นเรื่องยุ่งยากแน่

4

ไม่นานก็จะถึงโรงพยาบาลแล้ว พุมิโกะที่นั่งอยู่เบาะด้านหลังจึงเริ่ม
ขยับตัวจนได้ยินเสียงกุ๊กกัก ดูเหมือนว่าจะกำลังหาของบางอย่างจากใน
กระเป๋า จนยูโตะที่นั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับรู้สึกได้ถึงความกระวนกระวายใจ

“มีอะไรหรือ” ฮารุกะถามขึ้น

“เหมือนจะลืมนะ” พุมิโกะตอบเสียงอ่อย

“อย่าบอกนะว่า...กระเป๋าสตางค์”

“อืม”

เอ่ ฮารุกะส่งเสียงร้อง ยูโตะเคาะลิ้น “อะไรของแม่เนี่ย”

“ก็แม่รีบนี่นา”

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ยูโตะเก็บคำที่อยากจะพูดเอาไว้ในใจ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่แม่ของเขาทำพลาดในเวลาสำคัญแบบนี้

หลังจากที่ได้ฟังบทสนทนา “ลืมนะหรือครับ” คนขับรถก็เอ่ยถามขึ้น

“ใช่ค่ะ...” พุมิโกะตอบกลับไปอย่างรู้สึกผิด

“จะกลับไปไหมครับ”

“ไม่ต้องหรอก ผมพอจะมีเงินอยู่” ยูโตะหันไปมองหน้าจอมเเตอร์
แสดงค่าโดยสารของแท็กซี่ ถึงจะนั่งมาจากบ้านที่เมกูโรแต่ค่าโดยสาร
ก็ยังไม่แพงเท่าไร เขาล้วงหยิบกระเป๋าทันทีที่พวงล้อออกมาก่อนจะเปิดดู
จำนวนเงินด้านใน “น่าจะพออยู่นะ”

“ค่อยยังชั่ว” พุมิโกะพึมพำ แต่เสียงนั้นฟังดูไร้เรี่ยวแรง เรื่องที่เธอ
กังวลอยู่ในหัวตอนนี้ไม่น่าจะใช้เรื่องกระเป๋าสตางค์ แน่نونว่ายูโตะก็

เหมือนกัน

รดยังติดอยู่แม้จะเป็นเวลาเกือบห้าทุ่มแล้ว และยังมีมองเห็นรถตำรวจอยู่เต็มไปหมด “ต้องเกิดเรื่องอะไรขึ้นแน่เลยนะครับ” คนขับรถพูดขึ้น เพราะจะทำไมเป็นไม่สนใจก็คงไม่ดีนัก ยูโตะจึงตอบไปอย่างคลุมเครือว่า “นั่นสินะครับ” เพียงเท่านั้น

ในที่สุดก็มาถึงโรงพยาบาล ทั้งสามคนลงจากแท็กซี่ที่บริเวณประตูหน้า แต่อีกฝั่งหนึ่งของประตูกระจกกลับมืดสนิท ประตูอัตโนมัติก็ไม่ทำงาน “แปลกจัง แล้วต้องเข้าทางไหนล่ะเนี่ย” ฟูมิโกะมองไปรอบๆ “แม่ ที่ศูนย์ทางโทรศัพท์เมื่อคืนนี้ละ เขาได้บอกหรือเปล่าว่าให้เข้าประตูเข้าออกสำหรับช่วงกลางคืน”

ฮารุกะถาม ฟูมิโกะยกมือป้องปาก

“จริงด้วย ตำรวจบอกไว้เนี่ยนา”

ยูโตะเดาะลิ้นอีกครั้ง “อะไรของแม่เนี่ย ตั้งสติหน่อยสิ”

ทั้งสามคนเดินไปทางด้านข้างของอาคารเพื่อหาทางเข้า ทันใดนั้นก็เจอกับชายร่างท้วมตัวเตี้ยที่กำลังถือไฟฉายอยู่ตรงหน้า “คุณอาโอซากิ ไซโหมะครับ” เขาถาม

ไซโคะ ฟูมิโกะตอบ

ชายคนนั้นดับไฟและเดินเข้ามาใกล้ทั้งสามคนก่อนจะหยิบเอาตราตำรวจออกมาแสดง “กำลังรออยู่พอดีเลยครับ”

ผู้ชายคนนี้เป็นตำรวจหน่วยสืบสวนของสถานีตำรวจนิฮมบาชิ

“เอ่อ สามี่ของฉัน...” ฟูมิโกะถาม “อาการของสามี่ฉันเป็นยังไงบ้างคะ”

สีหน้าของตำรวจคนนั้นดูลำบากใจขึ้นมา เขาดูสับสนที่ทั้งสามคนไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่เพียงแค่นั้นยูโตะก็พอเดาสถานการณ์ออก

“ขอโทษนะครับ” ตำรวจนายนั้นกล่าว “ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ครับ ที่ต้องแจ้งแบบนี้ เราได้รับการยืนยันแล้วว่าเขาเสียชีวิตลงไม่นานหลังจากถูกส่งตัวมาครับ ขอแสดงความเสียใจด้วยครับ”

ยูโตะรู้สึกเหมือนคำพูดที่ถูกเอ่ยออกมาอย่างยากลำบากนั้นกำลัง

หมายถึงคนอื่น ทั้งอารมณ์ที่ยังยอมรับความจริงไม่ได้กับอารมณ์ที่คิดว่าใช้ตามที่คาดไว้นั้น ต่างผสมปนเปื่อกันอยู่นอก ฮารุกะที่อยู่ข้างๆ ยกมือขึ้นมาปิดปาก ร่างกายของเธอเกร็งราวกับถูกแช่แข็งขณะที่ดวงตายังเบิกกว้างเพราะเรื่องไม่คาดคิด

“ไม่จริง” ฟูมิโกะส่งเสียงออกมา “เรื่องนั้นไม่จริงหรอก ทำไมกัน ทำไมถึงเป็นแบบนี้คะ ทำไมเขาถึงถูกฆ่า”

ยูโตะยืนแขนออกไปเพื่อกันไม่ให้แม่ที่กรีดร้องอย่างเสียดสีปรีเข้าไปหาตำรวจ หลังจากนั้นฟูมิโกะก็ทรุดตัวลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้นและปล่อยโฮออกมา

ฮารุกะเองก็ยืนร้องไห้อยูอย่างนั้นจนเสียงระงมของทั้งสองคนดังระงมไปทั่ว

“พ่อ...ร่างของพ่ออยู่ที่ไหนครับ” ยูโตะเอ่ยถามตำรวจ

“ทางนี้ครับ ตามผมมาเลย”

“ไปกัน แม่และฮารุกะด้วย ร้องไห้อยู่แบบนี้ไม่มีประโยชน์หรอก” ยูโตะพุงแม่ให้ลุกขึ้นยืน เมื่อมองเห็นเงาของพวกตนทอดอยู่บนพื้น ความรู้สึกถึงความเป็นจริงก็ค่อยๆ เอ่อขึ้นมาทีละนิด

ใบหน้าไร้วิญญาณของทาเคอากิดูดีมากกว่าที่พวกเขาคิดเอาไว้ ผิวคล้ำที่ไหม้แดงจากการตีก็ยังไม่หาย ใบหน้าของเขาตอนนี้ดูไม่ต่างกับตอนนอนหลับปกติมากนัก ถ้าไม่นับตรงที่เขาไม่หายใจแล้ว บอกตามตรงว่าสีหน้าที่สงบแบบนี้ดูไม่สมกับทาเคอากิเลยสักนิด ใบหน้าที่ยังทำสีหน้าบึ้งตึงเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่างแม้แต่ตอนนอนหลับนั่นคือพ่อในความทรงจำของยูโตะ

“คุณคะ...” ฟูมิโกะคุกเข่าลงและเอามือไปแตะที่ใบหน้าของสามีผู้ล่วงลับ ทำไม ทำไมกัน เธอถามคำถามเดิมซ้ำๆ ฮารุกะพุบหน้าลงกับปลายเตียง หลังของเธอสั่นไหวเล็กน้อย ปล่อยให้เสียงระงมดังออกมา

เพื่อแสดงความเห็นใจ ตำรวจจึงเดินออกจากห้องไปให้ทั้งสามคน

อยู่กันตามลำพัง ยูโตะที่ได้มาเห็นร่างไร้วิญญาณของพ่อตรงหน้าก็ไม่รู้ว่า จะต้องทำตัวอย่างไร รู้ดีว่าสถานการณ์แบบนี้เขาควรจะเศร้า แต่กลับไม่มีความรู้สึกนั้นเลยสักนิด พอมองแม่และน้องสาวที่เขาแต่ร้องไห้สะอึกสะอื้นแบบนี้แล้ว เขาก็คิดอย่างมีสติว่า ‘ปกติทั้งสองคนเอาแต่ว่าร้ายพ่อลับหลัง มาตลอดแท้ๆ’

เสียงเคาะประตูดังขึ้นตามด้วยประตูที่เปิดออก ผู้หมวดคนเดียวกับเมื่อครู่นี้โผล่หน้าเข้ามา

“ขอโทษนะครับ ถ้าพร้อมแล้ว ผมมีเรื่องอยากจะถามหน่อยนะครับ” ยูโตะมองไปทางแม่ “เอาใจดีครับ”

ฟูมิโกะพยักหน้ารับ เธอหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดน้ำตาออกก่อนจะยื่นตัวลุกขึ้นยืน

“ได้ค่ะ ฉันเองก็มีเรื่องอยากจะถามเต็มไปหมดเหมือนกัน”

ผู้หมวดคนนั้นย่นคางก่อนจะพูด นุ่มลิ้นะครับ

มีห้องที่ติดป้ายว่าเป็นห้องประชุมอยู่ชั้นเดียวกัน ที่นั่น พวกยูโตะได้คุยกับผู้หมวดคนเดิมอีกครั้ง

“รู้จักนิสมบาชิไซโหมะครับ ไม่ใช่ชื่อสถานที่ แต่หมายถึงตัวสะพานที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ข้ามแม่น้ำนิสมบาชินะครับ”

“ที่อยู่ใกล้กับห้างมิตสึโคชินะเหรอคะ”

พอฟูมิโกะถามแบบนี้ “ใช่แล้วครับ” ผู้หมวดก็พยักหน้ารับ

“วันนี้เมื่อเวลาประมาณสามทุ่ม สามีของคุณถูกพบว่าโดนแทงอยู่บนสะพานนั้น คนที่พบเขาคือตำรวจที่ประจำอยู่ที่ป้อมตำรวจตรงเชิงสะพานนะครับ”

“ถูกแทงบนสะพานนั้นเหรอคะ...”

“เปล่าครับ ไม่ใช่บนนั้น จุดที่เขาถูกแทงคือที่อื่น คุณอาโอซากิเดินมาถึงสะพานนิสมบาชิด้วยตัวเองครับ ในสภาพที่ยังมีมีดปักอยู่กลางอก เขาถูกนำตัวขึ้นรถพยาบาลมายังโรงพยาบาลทันทีหลังจากถูกพบ โทรศัพท์มือถือที่เขาพกเอาไว้มีเบอร์ที่บ้านที่กว่า ‘บ้าน’ อยู่ในนั้น ตำรวจคนที่พาเขา

มาส่งที่นี้จึงติดต๋อไปหาคุณครับ”

นั่นคงเป็นสายที่เธอได้รับเมื่อประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่าๆ ก่อนหน้านี้
“ตอนนั้นสามีนั่นยังมีชีวิตอยู่ไหมคะ”

“คิดว่านะครับ เพียงแต่ว่าตอนนั้นอาการเขาสาหัสมาก เรื่องรายละเอียด ผมยังพูดอะไรไม่ได้ ถ้าผลชันสูตรยังไม่ออกครับ”

เมื่อได้ยินคำว่าชันสูตร ยูโตะรับรู้แล้วว่านี่เป็นคดีอาญาคดีใหญ่ และพวกเขายังเป็นผู้เกี่ยวข้องโดยตรงอีกต่างหาก

“เออ...แล้วใครเป็นคนแทงเขาหรือคะ” ฟูมิโกะถาม “จับคนร้ายได้หรือยังคะ”

“ยังครับ เขายังหลบหนีอยู่ และเราก็กังระบุดัวไม่ได้ด้วย แต่เพราะไม่พบกระเป๋าสตางค์สามี่ของคุณ จึงเป็นไปได้ว่าน่าจะเป็นการก่อเหตุชิงทรัพย์แบบไม่เลือกเป้าหมายนะครับ ตอนนี้ได้ประกาศเขตฉุกเฉินเอาไว้แล้ว และระดมกำลังเจ้าหน้าที่ในพื้นที่นิคมบาชิและพื้นที่ใกล้เคียงเพื่อตามหาตัวคนร้าย รวมถึงตอนนี้หน่วยสืบสวนพิเศษของตำรวจนครบาลก็กำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ครับ ระหว่างทางมาที่นี่พวกคุณคงได้เห็นรถตำรวจและมอเตอร์ไซค์อยู่เยอะเลยใช่ไหมละครับ”

ยูโตะพยักหน้ารับโดยไม่แย้งอะไร เพราะเห็นตามที่ผู้หมวดคนนี้พูดจริง

“ผมคิดว่าคนร้ายคงยังหนีไปได้ไม่ไกล คิดว่าเราจะหาเขาเจอในเร็วๆ นี้”

ยูโตะนี่ก็อยากถามแล้ว ยังไงครับ ให้กับน้ำเสียงฟังดูมั่นใจของผู้หมวดคนนี้ แต่ก็ต้องกลืนใจไว้ พอตายไปแล้ว ต่อให้จับคนร้ายได้และตัดสินโทษประหารชีวิต แต่คนที่ตายไปแล้วก็คงฟื้นกลับมาไม่ได้ และตั้งแต่ฟຸ່ນนี้เป็นต้นไป พวกเขทั้งสามคนคงจะได้เผชิญกับวันอันทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจเป็นแน่ แค่คิดถึงความเสี่ยงอันมีดบาดที่ยังมาไม่ถึง พวกเขาก็แทบจะล้มลงหมดสติลงตรงนี้

แต่แล้วจู่ๆ ความโกรธรุนแรงก็ปะทุขึ้นมา ไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นใครมาจากไหน แต่ทำไม่ต้องมาทำให้คนอื่นเจอเรื่องเลวร้ายแบบนี้ด้วย

ตำรวจถามข้อมูลส่วนตัวอย่างวันเดือนปีเกิด บ้านเกิด สถานที่ทำงาน และประวัติคร่าวๆ ของทาเคอากิไป นอกจากนี้ยังถามถึงความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูงว่าก่อนหน้านี้เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับใครหรือเปล่า มีปัญหาเกี่ยวกับที่ทำงานหรือเรื่องส่วนตัวบ้างไหมด้วย แต่นอกจากเรื่องประวัติส่วนตัวของทาเคอากิแล้ว ทั้งสามคนกลับตอบคำถามอื่นไม่ได้เลย เพราะที่ผ่านมามาทาเคอากิแทบไม่เคยเอาเรื่องที่ทำงานกลับมาเล่าให้ที่บ้านฟังเลย ต้องยอมรับว่าที่ผ่านมาม พวกเขาก็ไม่ค่อยจะสนใจสักเท่าไร

ผู้หมวดคนเดิมจึงมองไปที่สมุดบันทึกในมือด้วยสีหน้าลำบากใจ เขาจดบันทึกคำตอบของทั้งสามคนทุกคำ แต่ข้อมูลที่ได้ดูจะไม่ค่อยเป็นประโยชน์กับการสืบสวนสักเท่าไร ยูโตะเดาว่าเขาคงจะหงุดหงิดน่าดูที่คนในครอบครัวอย่างเขาไม่มีประโยชน์อะไรเลย

ตอนนั้นเองเสียงสั่นของโทรศัพท์ดังขึ้นมาจากกระเป๋าหน้าอกของนายตำรวจ “ขอตัวสักครู่นะคะ” เขาพูดก่อนจะลุกขึ้นเดินออกไป

ฟูมิโกะถอนหายใจยาวก่อนจะยกมือขึ้นกุมขมับเหมือนพยายามจะระงับอาการปวดหัว

“ทำไม ทำไมเราต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย”

“แม่นึกอะไรไม่ออกเลยเธอ”

“ไม่เลย ไม่มีอะไรให้นึกสักหน่อย แฮ่...ตั้งแต่พุงนี้เจอะเฮายังไงดีนะทางบริษัทของพ่อจะช่วยอะไรเราได้บ้างหรือเปล่านั้น”

ดูเหมือนเธอกำลังกังวลเรื่องรายได้ของครอบครัว ทั้งๆ ที่สามมีตัวเองเพิ่งตายไปแท้ๆ ไม่มีกาลเทศะเอาเสียเลย ยูโตะคิดแต่ไม่ได้พูดออกไปเพราะลึๆ แล้วเขาก็กังวลอยู่เหมือนกัน ชีวิตของพวกเขาต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร จะยังให้ไปเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ไหมนะ

ตำรวจคนเดิมกลับเข้ามา แต่สีหน้าเขาดูเคร่งเครียดมากกว่าเดิม

“มีเรื่องสำคัญที่ผมต้องแจ้งครับ ดูเหมือนว่าเราจะพบตัวผู้ต้องสงสัยแล้วละครับ”

ยูโตะกัลันหายใจ

“คนร้ายหรือคะ” พุมิโกะถาม

“เรื่องนั้นเรายังไม่แน่ใจครับ ผมได้ยินมาว่าเป็นวัยรุ่นชาย เพราะฉะนั้นผมจึงอยากขอรับรองพวกคุณช่วยไปสถานีตำรวจนิชมบาชิกับเราหน่อยได้ไหมครับ”

“ให้พวกเราไปพบเขาหรือคะ” พุมิโกะถามกลับ น้ำเสียงเจ้าความร้อนใจ “จะให้ฉันไปเจอกับคนที่ฆ่าสามี...”

ตำรวจยกมือขึ้นบอกตรงหน้าเป็นการปฏิเสธ

“ไม่ใช่ครับ เราแค่อยากให้คุณยืนยันอะไรหน่อย อื่นอย่าง ยังไม่แน่ว่าคนนั้นจะเป็นคนร้ายจริงหรือเปล่า รบกวนหน่อยได้ไหมครับ”

พุมิโกะหันมามองยูโตะ เธอคงคิดข้ออ้างที่จะปฏิเสธไปไม่ออก “ไปเถอะ” ยูโตะตอบ

หลังจากนั้นประมาณสามสิบนาที พวกยูโตะก็นั่งรถตำรวจไปยังสถานีตำรวจนิชมบาชิ แม้จะดีกมากแล้ว แต่บริเวณรอบๆ สถานีตำรวจยังมีรถที่น่าจะเป็นของผู้สื่อข่าวมาจอดรออยู่เต็มไปหมด ตอนแรกก็รู้สึกกังวลว่าพวกตนอาจจะถูกพวกนักข่าวเข้ามารุมถามคำถาม แต่พอทั้งสามลงจากรถกลับไม่มีใครวิ่งเข้ามาหาเลยสักคน บางทีข่าวอาจจะยังไม่ถึงก็เป็นได้ ภายนอกของสถานีตำรวจถูกตกแต่งอย่างสวยงามเหมือนอาคารสำนักงานทั่วไป แต่พอเดินเข้าไปด้านในแล้วบรรยากาศกลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง สิ่งที่สะดุดตาเป็นอย่างแรกเลยก็คือบันไดขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ทางด้านหน้าราวบันไดที่มีการแกะสลักเป็นลวดลายอย่างประณีตนั้นสร้างบรรยากาศเคร่งขรึม เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ทำมาจากหินอ่อนตามแบบโบราณ โคมไฟที่ห้อยลงมาจากเพดานนั้นดูก็รู้ว่าเป็นของเก่าแก่ ตำรวจเล่าว่าตอนที่สร้างตึกใหม่ มีหลายคนเสียความงามของอาคารแบบเดิมจึงยังเหลือบางส่วนเอาไว้

ทั้งสามคนถูกพามาที่ห้องรับรองแคบๆ ห้องหนึ่ง และถูกถามถึงเครื่องมือที่ต้องการด้วย แต่พวกเขาปฏิเสธ หลังจากนั้นหลายนาทีก็มี

ตำรวจหญิงคนหนึ่งยกน้ำชาญี่ปุ่นมาเสิร์ฟ

หลังจากฟุมิโกะยกขาขึ้นมากีบแล้ว “ชายวัยรุ่นนั้นหรือ...” เธอ
พึมพำออกมา

“พอจะนึกถึงใครได้บ้างไหม” ยูโตะถาม

ไม่รู้สิ ฟุมิโกะส่ายหน้าอย่างไร้เรี่ยวแรง “ที่บริษัทก็คงมีคนหนุ่มๆ
เยอะแยะ”

หลังจากนั้นก็ไม่มีใครคุยอะไรต่อ ยูโตะไม่สนใจเรื่องของบริษัทของพ่อ
ยิ่งกว่าแม่เสียอีก นอกจากตำแหน่งของพ่อในบริษัทผู้ผลิตวัสดุก่อสร้าง
แล้วเขาก็ไม่รู้อะไรอีก

หลังจากเวลาผ่านไปชั่วโหมงเศษ ในที่สุดตำรวจคนเดิมก็เดินเข้ามา
ในห้อง

“ขอโทษที่ให้รอนานนะครับ รับประทานด้วยกันหน่อยครับ”

ห้องที่ตำรวจคนนั้นพามาเป็นห้องประชุมอีกห้องหนึ่ง ด้านในมีผู้ชาย
หลายคนยืนอยู่รอบโต๊ะตัวใหญ่ มีทั้งคนที่สวมชุดสูทและชุดเครื่องแบบ
แต่ละคนมีสีหน้าซึ่งขัง บรรยากาศเต็มไปด้วยความตึงเครียดจนขาของ
ยูโตะก้าวไม่ออก ไม่กล้าแม้กระทั่งจะเงยหน้าขึ้นไปสบตากับใคร

ตำรวจคนนั้นแนะนำทั้งสามคนให้ทั้งห้องฟัง ทุกคนโค้งทักทายกลับ
มาโดยไม่ได้พูดอะไร นี่คงเป็นการแสดงความเสียใจในแบบของคนพวกนี้
กระมัง

“ผมจะขอให้ญาติผู้เสียชีวิตช่วยตรวจสอบของเหล่านี้หน่อยนะครับ”

หลังจากที่ตำรวจพูดอย่างเสียงดังฟังชัดจบ “เชิญทางนี้ด้วยครับ” เขาก็กวัก
มือเรียกเป็นเชิงบอกให้เข้าไปใกล้ๆ โต๊ะ

บนโต๊ะมีซองพลาสติกที่ด้านในบรรจุของบางอย่างวางเรียงกันอยู่
ยูโตะเพ่งมอง เดาออกว่าของพวกนี้คืออะไร

“อย่างที่ผมแจ้งไปก่อนหน้านี้ว่าเราพบตัวผู้ต้องสงสัยแล้ว” ตำรวจ
กล่าว “เราพบกระเป๋าสตางค์อยู่กับเขา เมื่อตรวจดูก็พบว่ามันใบอนุญาต

ข้าบซีรยนต์ของคุณอาไอยากิ ทาเคอากิอยู่ในนั้น เราคิดว่าน่าจะเป็นของคุณทาเคอากิจึงยึดไว้ครับ นอกจากนี้เรายังพบกระเป่าเอกสารในจุดที่เขาน่าจะซ่อนตัวอยู่ด้วย ของที่วางอยู่บนโต๊ะพวกนี้ก็คือกระเป่าสตางค์ กระเป่าเอกสาร และของที่อยู่ด้านในกระเป่าครับ ก่อนอื่น ผมจะขอให้พวกคุณช่วยตรวจดูกระเป่าสตางค์ก่อนนะครับ เชิญหยิบขึ้นมาดูได้เลย แต่น่าจะนำออกมาจากถุงพลาสติกกันครับ”

ฟูมิโกะหยิบกระเป่าสตางค์ขึ้นมา ยูโตะและฮารุกะก็ดูอยู่ด้วยกันข้างๆ กระเป่าสตางค์ใบนี้เป็นทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าทำจากหนังสีดำ ทาเคอากิใช้กระเป่าสตางค์ใบนี้มาหลายปีแล้ว บริเวณตรงที่นิ้วโป้งสัมผัสบ่อยๆ จึงสีถลอกไป

“ของพ่อนี่” ฮารุกะเพิ่มพ้ำ

เวลาจะจ่ายเงินอย่างเช่นที่ร้านอาหาร ทาเคอากิจะหยิบกระเป่าสตางค์ใบนี้ออกมาจากกระเป๋าด้านในเสื้อสูท ภาพของพ่อเวลาหยิบธนบัตรใบละหนึ่งหมื่นเยนออกมาจากกระเป่าอย่างรวดเร็วราวกับนักมายากลปรากฏขึ้นมาในหัวของยูโตะ แต่พักหลังมานี้พวกเราไม่ได้ไปกินข้าวด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตาเลย

“คิดว่าเป็นของสามีนั่นไม่ผิดแน่ค่ะ” ฟูมิโกะตอบ

ผู้หมวดคนเดิมพยักหน้าก่อนจะชี้ไปที่ถุงพลาสติกอีกชิ้นหนึ่ง

“แล้วของที่อยู่ด้านในล่ะครับ หากพบว่ามันของขึ้นไหนดที่หายไป หรือมีจุดน่าสงสัยตรงไหน ช่วยบอกเราด้วยนะครับ”

ของภายในกระเป๋ามีเงินสด ใบอนุญาตข้าบซีรยนต์ บัตรต่างๆ บัตรผู้ป่วย และใบเสร็จต่างๆ ไป แต่ละชิ้นถูกบรรจุแยกอยู่ในซองพลาสติก แต่ละซอง ส่วนเงินสดอย่างธนบัตรและเหรียญก็ถูกแยกซองเอาไว้ จำนวนเงินรวมๆ แล้วประมาณหนึ่งแสนหนึ่งหมื่นสี่พันแปดร้อยห้าสิบบเยน โดยมีกระดาษโน้ตเขียนจำนวนเงินปะอยู่ด้วย

“เป็นยังไงบ้างครับ จำนวนเงินที่คุณอาไอยากิ ทาเคอากิพกเอาไว้ ถือว่าสมเหตุสมผลไหมครับ หรือปกติเขาเคยพกเงินจำนวนมากกว่านี้ไหมครับ”

ฟูมิโกะเอียงคอเมื่อได้ยินคำถามของตำรวจ “คิดว่าจะประมาณนี้แหละค่ะ” เธอตอบ “เรื่องการจัดการเงินฉันให้สามีเป็นคนรับผิดชอบทั้งหมด เลยพูดอะไรไม่ได้มาก...”

“แล้วของชิ้นอื่นล่ะครับ มีของชิ้นไหนที่หายไปบ้างไหม”

เขาถามย้ำอีกครั้ง แต่ฟูมิโกะไม่ตอบ เพราะเธอไม่เคยเห็นของที่อยู่ด้านในกระเป๋ามาก่อน แน่ใจว่าถึงยูโตะจะจำลักษณะกระเป๋าสตางค์ของพ่อได้ แต่ก็ไม่เคยเห็นของที่พ่อใส่เอาไว้ข้างในเลย และไม่ได้อยากจะรู้ด้วย เพียงแต่ในบรรดาบัตรต่างๆ มีอยู่หนึ่งใบที่เขาสนใจ มันคือบัตรสมาชิกร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ถ้าอยากจะใช้คอมพิวเตอร์ที่มีอยู่ที่บ้านหรือไม่ก็ใช้จากที่ทำงานก็ได้นี่ พ่อจะไปสมัครสมาชิกในร้านแบบนั้นไว้ทำไม แต่ยูโตะไม่ได้พูดความสงสัยนั้นออกไป

“ไม่มีอะไรผิดปกติ ถูกต้องไหมครับ” ตำรวจเน้นอีกครั้ง “แล้วกระเป๋าใส่เอกสารล่ะครับ”

ฟูมิโกะหยิบซองพลาสติกขนาดใหญ่ที่มีกระเป๋าอยู่在那นขึ้นมามดู มันเป็นกระเป๋าสีน้ำตาลไหม้ มีซิปรูดปิดที่ด้านบนและมีฝาปิดทับลงมาอีกที่สามารถใช้เป็นกระเป๋าสะพายได้ แต่สายของมันถูกถอดออกไป

ของสามิติฉันคะ ฟูมิโกะตอบ “เขาบอกให้ฉันไปซื้อที่ห้างสรรพสินค้า เพราะฉะนั้นไม่ผิดแน่ค่ะ”

ตำรวจพยักหน้า จากนั้นก็ชี้ไปที่ซองอันอื่นๆ “แล้วของที่อยู่ด้านในล่ะครับ”

ยูโตะกวาดสายตาไปมองข้างๆ ของในซองพลาสติกที่วางเรียงกันมีเอกสาร สมุดบันทึก กล้องแว่นสายตา ของใส่นามบัตร เครื่องเขียน หนังสือนวนิยาย ไม่ว่าจะเป็นชิ้นไหน ล้วนเป็นของที่เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไร

แต่มีอยู่หนึ่งชิ้นที่สะดุดตา กล้องดิจิทัล ดูเหมือนว่าฟูมิโกะเองก็คิดเหมือนกันจึงเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา

“มันทำไมเหรอครับ” ตำรวจถาม

ฟุมิโกะเอียงคอก่อนจะเอากล้องดิจิทัลยื่นให้ยูโตะและฮารุกะดู

“พวกลูกเคยเห็นมันมาก่อนหรือเปล่า”

“ไม่” ยูโตะตอบ ฮารุกะเองก็ส่ายหน้า

“สามิคุณมีงานหรืองานอดิเรกที่ต้องใช้กล้องดิจิทัลไหมครับ”

“ไม่รู้สิคะ คิดว่าเขาไม่น่าจะมีงานอดิเรกแบบนั้นนะ...” ฟุมิโกะวาง

กล้องดิจิทัลกลับลงไปบนโต๊ะ

และตอนนั้นเอง “ขอถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ” เสียงของใครบางคนดังชัดขึ้นมา ชายตัวสูงในชุดสูทสีเข้มเกือบดำ ใบหน้าคมเข้ม สายตาดูเฉียบคม เขยิบแขนยาวๆ ออกมาหยิบซองพลาสติกอันหนึ่งขึ้นมาถือ ในนั้นมีแว่นตาและกล่องใส่แว่นตา “อันนี้ก็เป็นของสามิคุณไม่ผิดแน่ใช่ไหมครับ” เขาถามพลางจ้องมาที่หน้าฟุมิโกะนิ่ง

“คิดว่าน่าจะเป็นแว่นของสามิคุะ”

“แล้วกล่องเก็บแว่นอันนี้ คุณเป็นคนซื้อให้สามิด้วยหรือเปล่าครับ”

“เปล่าค่ะ ฉันไม่เคยเห็นมันมาก่อนเลย เขาคงเป็นคนซื้อเองมั้งคะ”

กล่องเก็บแว่นอันนี้มีลวดลายสไตล์ญี่ปุ่น ยูโตะก็เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกเหมือนกัน

จันเหวอครับ ตำรวจตัวสูงคนนั้นว่าพลางวางซองพลาสติกลงที่เดิม

“กล่องเก็บแว่นอันนี้มีอะไรหรือเปล่าคะ” ฟุมิโกะถาม ตำรวจคนนั้น

ตอบ “เปล่าครับ ไม่มีอะไร” และส่ายหน้า

เมื่อเห็นการโต้ตอบแบบนั้นแล้ว ความสงสัยก็ผุดขึ้นมาในหัวของยูโตะ

“เอ่อ...ผมขอถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ”

ทุกสายตajibจ้องมาที่เด็กหนุ่มเป็นตาเดียว ยูโตะมองตอบทุกคนก่อนจะเปิดปากถาม

“ทำไมต้องให้พวกผมมาทำอะไรแบบนี้ด้วยครับ คุณบอกว่าได้ตัวผู้ต้องสงสัยแล้วนี่ เขาคคนนั้นพูดอะไรบ้างล่ะครับ เขาแทงพ่อเพราะอยากจะขโมยกระเป๋าสตางค์กับกระเป๋าพวกนี้ไม่ใช่หรือ”

ตำรวจเหล่านั้แสดงสีหน้าลำบากใจขึ้นมา นายตำรวจในชุดสูท
สีเทาที่ดูอาวุโสที่สุดจึงมองมาที่ยูโตะด้วยแวตจริงจัง

“ฉันก็อยากถามเขามากเหมือนกัน แต่ทำไม่ได้”

“ทำไมล่ะครับ” ยูโตะถามกลับ

“เพราะเขาอยู่ในสภาพที่ถึงถามไปก็ตอบอะไรไม่ได้นะสิ ตอนนี
ผู้ชายคนนั้นบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นไม่ได้สติรับรู้อะไร”

5

คาโอริกลับมาจากงานพิเศษที่ร้านขายกับข้าวประมาณสองทุ่ม
กว่า ถ้าเป็นปกติเธอคงเปลี่ยนไปใส่เสื้อสเวตเตอร์แล้ว แต่คืนนี้เธอไม่ทำ
แบบนั้น เพราะเธออยากรอให้ฟูยุกิกลับมาถึงบ้านก่อน

วันนี้ตอนห้าโมงเย็นกว่าๆ เขาส่งอีเมลมาหา และบอกว่า เจอที่ที่
น่าจะรับเข้าทำงานแล้วและตอนนี้กำลังจะไปเจอคนของที่นั่น เขาพิมพ์มา
อย่างนั้น ถ้าหากทางนั้นตกลงรับเขาเข้าทำงาน คาโอริคิดเอาไว้ว่าจะออก
ไปตีหมอลงที่ร้านอิซากายะใกล้บ้านด้วยเบียร์ของโปรดของเขากับชาอู่หลง
ของเธอด้วยกัน

แต่รอมานานแล้วฟูยุกิก็ไม่กลับมาสักที สามทุ่มก็แล้ว สี่ทุ่มก็แล้ว
ลองโทรไปหาก็ไม่ติด ‘อยู่ไหนแล้ว เป็นห้วงนะติดต่อกลับหน่อย’ เธอส่ง
อีเมลไป

บางทีการสัมภาษณ์อาจไม่ค่อยราบรื่นเท่าไร คราวก่อนก็มีเรื่อง
แบบนี้อยู่เหมือนกัน ตอนนั้นเขาก็บอกว่าร้านบาร์ปาเป่าในอิเคะบุคุโระ
กำลังรับสมัครงาน แต่หลังจากออกไปแล้วเขาก็ไม่กลับมาเลยจนถึงเช้า
ด้วยความที่เป็นห้วงเธอจึงออกไปตามหาเขา สุดท้ายก็ไปเจอฟูยุกินั่งเมา
อยู่คนเดียวที่สวนสาธารณะ ข้างตัวเขาเต็มไปด้วยกระป๋องเปล่าของเบียร์

โลว์มอลท์วางทิ้งเอาไว้กองเท่าภูเขา พอถาม ฟุยุกิก็บอกว่าเขาโดนปฏิเสธด้วยเหตุผลที่ว่า หน้าบึ้ง เขารู้สึกสิ้นหวังจึงไปซื้อเบียร์จากร้านสะดวกซื้อมาดื่มจำนวนมาก เธอเองก็คิดว่าเขาบ้า แต่คาโอริเข้าใจความรู้สึกของเขาดี เขาไม่กล้ามาลู่หน้าเธอ คงรู้สึกโกรธในความไม่เอาไหนของตัวเอง

คาโอริก็ไมรู้เหมือนกันว่าวันนี้ฟุยุกิไปสัมภาษณ์งานที่ไหนมา แต่ถ้าเป็นธุรกิจบริการคงยากหน่อย เพราะเขาเป็นคนพูดไม่เก่งและไม่ใช้คนเข้าสังคมเก่งด้วย ยิ่งกับคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกด้วยแล้ว เขาก็มีอาการพูดตะกุกตะกักขึ้นมาทันที

ถ้าเป็นพวกเครื่องจักรจะถนัดกว่า เขามักจะพูดแบบนี้ อันที่จริงที่ผ่านมามฟุยุกิทำงานในโรงงานเป็นส่วนใหญ่ จริงๆ แล้วตอนนี้เขากำลังมองหางานแบบนั้นอยู่ แต่ไม่รู้ว่าเพราะเศรษฐกิจไม่ดี หรือเป็นเพราะตัวเองกันแน่ เขาไม่เคยได้รับข่าวดีจากบริษัทจัดหางานเลยสักที

แค่ไม่ได้งานก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลยนี่นา คาโอริคิดพลางจึงออกไปที่หน้าจอโทรทัศน์ซึ่งกำลังแสดงเวลา ภาพหน้าจอที่ปรากฏอยู่นั้นเป็นภาพของทั้งคู่ตอนฉลองวันคริสต์มาสด้วยกัน

แต่แล้วเมื่อเวลาเลยห้าทุ่มไปเล็กน้อยก็มีข้อความแจ้งเตือนขึ้นมาจากฟุยุกิ เห็นดังนั้นคาโอริจึงรีบโทร.หาทันที “ฮัลโหล ฟุยุกิคุง อยู่ไหนนะ” เธอรัวถาม

ปลายสายยังไม่ตอบอะไรกลับมา แต่ก็ไม่ได้วางสายไป คาโอริได้ยินเสียงเหมือนรถวิ่งผ่านไปดังลุดดออกมา ฮัลโหล เธอร้องเรียกเขาอีกครั้ง

คาโอริ ในที่สุดก็ได้ยินเสียงของแฟนหนุ่ม “ทำยังไงดี ฉันทำเรื่องแย่ๆ ลงไป...” เสียงนั้นฟังดูเหมือนโอดครวญ

“เอ๊ะ หมายความว่ายังไง”

“ແ່แล้วละ ทำยังไงดี”

“เดี๋ยวก่อนนะ เธอไปทำอะไรมาเหรอ เล่ามาให้ฉันฟังหน่อยสิ”

แต่ก่อนที่ฟุยุกิจะได้ตอบอะไรกลับมาสายก็ถูกตัดไปเสียก่อน คาโอริรีบต่อสายกลับไปใหม่ แต่เขาไม่รับสาย ได้ยินเพียงสัญญาณเรียกเท่านั้น

เธอไม่รู้เลยว่าอะไรเป็นอะไร มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ พุยกิไปทำอะไรไว้ชั้น
เหวอ

คาโอรารู้สึกกระวนกระวายจนไม่สามารถนั่งเฉยๆ ได้ เธอเอาแต่กด
โทร.ออกซ้ำแล้วซ้ำเล่า หลังจากผ่านไปหลายสิบครั้ง ในที่สุดก็มีคนรับสาย
“ฮัลโหล” ปลายสายพูดขึ้น แต่เสียงนั้นไม่ใช่พุกิ ขณะที่คาโอริกำลังตกใจ
จนพูดอะไรไม่ออก “ฮัลโหล” เสียงนั้นดังขึ้นมาอีกครั้ง

คาโอริกลืนน้ำลายลงคอ “เออ...คุณเป็นใครคะ นั่นโทรศัพท์ของ
พุกิใช่ไหมคะ” เธอถาม

แต่แล้วปลายสายก็พูดสิ่งที่ไม่คาดคิดออกมา เรื่องนั้นเหนือความ
คาดหมายมากเสียจนคาโอรินึกว่าตัวเองฟังผิดไป ปลายสายพูดว่าตนเป็น
ตำรวจ

“ตำรวจเหวอคะ...”

“เจ้าของโทรศัพท์เครื่องนี้ คือคุณยาซิมะ พุกิสินะครับ ผมตรวจดู
จากใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ของเขา”

“ใช่ค่ะ”

ยืนยันจากใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ทั้งนั้นเหวอ เพื่ออะไร

“คุณยาซิมะประสบอุบัติเหตุรถยนต์นะครับ ตอนนี้อยู่ในระหว่างนำ
ตัวส่งโรงพยาบาล”

“เอ๊ะ” ในหัวของเธอขาวโพลน อุบัติเหตุทางรถยนต์เหวอ เป็นไปได้
ยังไงกัน เมื่อที่เราทั้งคู่กันอยู่เลย มีคำถามมากมายผุดขึ้นมาเต็มไปหมด
จนคาโอริพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

“ขอโทษนะครับ คุณมีความสัมพันธ์ยังไงกับคุณยาซิมะเหวอครับ”

“เราอยู่ด้วยกันค่ะ แต่อุบัติเหตุที่วานี้อย่างนี้จะคะ อาการของเขาเป็นยัง
ไงบ้าง”

“เรายังไม่สามารถพูดรายละเอียดตอนนี้ได้ครับ ก่อนอื่นผมขอทราบ
ชื่อคุณก่อนได้ไหมครับ ที่โทรศัพท์เครื่องนี้นับที่ชื่อเบอร์เอาไว้ว่า ‘คาโอริ’
คุณคือคุณคาโอริใช่ไหมครับ”

“ฉันนากาฮาระ คาโอริค่ะ” เธอตอบ

“ถ้าอย่างนั้น คุณนากาฮาระครับ ช่วยอยู่รอรับสายด้วยนะครับ อีกเดี๋ยวผมจะติดต่อกลับไป แต่อาจจะเป็นอีกเบอร์หนึ่ง ปรบกวไปด้วยนะครับ” หลังจากปลายสายพูดรวบอยู่ฝ่ายเดียวจนจบก็กดวางสายไป

คาโอริได้แต่เอ็ง เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เธอไม่รู้อะไรเลย

แต่คำใบ้เท่าที่มีอยู่ตอนนี้ก็คือคำพูดของฟูยูกิ ‘ฉันทำเรื่องแย่ๆ ลงไปแย่แล้วละ’ เขาพูดแบบนั้น การสัมภาษณ์งานในวันนี้ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ แต่ถึงอย่างนั้น มันเกี่ยวอะไรกับอุบัติเหตุกันละ

‘ฆ่าตัวตาย’ ความคิดนี้แล่นเข้ามาในหัว เป็นไปไม่ได้หรอก เธอคิดแค่ไม่ได้เข้าทำงานคงไม่ถึงกับต้องคิดสั้นขนาดนั้นหรอกน่า แต่เท่าที่ฟังจากน้ำเสียงแล้ว ดูเหมือนเขากำลังตกอยู่ในสภาพเลวร้าย

คาโอริสะบัดหัว มัวแต่คิดไปต่างๆ นานาว่ามีอะไรเกิดขึ้นแบบนี้ก็ไม่มีประโยชน์ เรื่องที่ควรกังวลมากที่สุดในตอนนี้เป็นร่างกายของฟูยูกิ อាកารของเขาจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้

ตั้งแต่กลับถึงบ้านคาโอริยังไม่ได้กินอะไรเลย เธอไม่มีความอยากอาหาร มีแต่ความรู้สึกเสียดท้อจนอยากจะอาเจียนออกมาด้วยซ้ำ

นับตั้งแต่ที่ได้คุยกับตำรวจเวลาก็ผ่านไปสามสิบกว่านาทีกี่ ในที่สุดโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เป็นเบอร์ที่รู้จัก พอได้รับดูก็ปรากฏว่าไม่ใช่เสียงของนายตำรวจคนเมื่อครู่แต่ก็เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเช่นกัน

ปลายสายบอกชื่อโรงพยาบาลกับเธอ เป็นโรงพยาบาลฉุกเฉินที่เคียวบาชิ เขาบอกว่าฟูยูกิอาการหนักถึงขั้นไม่ได้สติและกำลังอยู่ระหว่างการผ่าตัด ทางตำรวจถามว่าสามารถมาที่นี่ได้ทันทีเลยได้ไหม เธอจึงตอบไปว่าจะไปเดี๋ยวนี้และวางสายไป

คาโอริออกจากอะพาร์ตเมนต์และรีบขึ้นรถแท็กซี่ นี่เป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่คาดคิดมาก่อน ดูท่าเดี๋ยวนี้เธอคงต้องลำบากอีกแล้ว แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาคิดเรื่องแบบนั้น

บริเวณด้านหน้าโรงพยาบาลมีรถตำรวจจอดอยู่เต็มไปหมด เมื่อ

คาโอรินเดินเข้าไปด้านใน ชายหลายคนก็รีบพุ่งตัวมาหาเธอ ในจำนวนนั้นมีสองคนที่อยู่ในชุดเครื่องแบบตำรวจ

พอเธอถามถึงอาการของฟูยุกิ พวกเขาบอกว่ายังอยู่ในระหว่างผ่าตัด จะรอดหรือเปล่ายังไม่ทราบ ได้ยินแบบนั้นคาโอรินก็ทำท่าเหมือนจะเป็นลมขึ้นมาจนชายเหล่านั้นต้องเข้ามาช่วยพยุงและพาไปนั่งรอที่ห้องรับรอง

เรื่องที่ยากจะถามมีมากมายเท่าภูเขา แต่เธอกลับพูดอะไรไม่ออกเลยสักคำ ในขณะที่เดียวกันกลับเป็นฝ่ายถูกโจมตีด้วยคำถามเสียเอง พวกเขาถามเรื่องของฟูยุกิเยอะแยะไปหมด แต่ในหัวของคาโอรินตอนนี้กำลังสับสนจึงตอบอะไรไปไม่ได้เลย ในที่สุดผู้ชายเหล่านั้นก็ยอมปล่อยเธออยู่ลำพัง เอาไว้ฟูยุกินี้เถอะ ชายที่นั่นจะเป็นหัวหน้าหันไปพูดกับคนอื่น ๆ

ในขณะที่นั่งอยู่ในห้องนั้น คาโอรินเอาแต่ภาวนาขอให้ฟูยุกิรอดชีวิต มีเรื่องที่สงสัยอยู่มากมาย พอนึกย้อนกลับไปที่ตอนที่ตำรวจกลุ่มนั้นเข้ามาถามเธอ ดูเหมือนพวกเขาจะถามเรื่องหน้าที่การงานของฟูยุกิ และดูเหมือนเขาจะหนีอะไรบางอย่างจึงกระโดดลงไปในถนนจนถูกรถบรรทุกที่วิ่งผ่านมาชนเข้า เธอไม่รู้เลยว่าทำไมเขาถึงต้องหนี แต่ตอนนี้คาโอรินไม่สนเรื่องนั้น แค่ไปถามฟูยุกิว่าเกิดอะไรขึ้นก็จบ สิ่งที่เขาเชื่อใจได้ที่สุดในโลกใบนี้สำหรับเธอมีเพียงคำพูดของเขาเท่านั้น ฟูยุกิไม่มีทางโกหกเธอ เธอเชื่อแบบนั้น

คาโอรินนั่งกอดเข่าอยู่บนเก้าอี้ก่อนจะซุกหน้าตัวเองลงไป ตอนนี้เธอไม่อยากเจอใคร ไม่อยากจะถูกอะไรกับใครทั้งนั้น ถ้าไม่ใช่เรื่องที่บอกว่าฟูยุกิปลอดภัยแล้ว เธอไม่อยากจะได้ยินอะไรทั้งนั้น

เมื่อหลับตาลงก็รู้สึกเหมือนมีฟูยุกิมาอยู่ข้างๆ เหมือนแขนของเขา กำลังโอบกอดไหล่ของเธอเอาไว้และโน้มตัวเข้ามาใกล้ ที่ผ่านมาเธออยู่กับเธอมาตลอด

บ้านเกิดของทั้งคาโอรินและฟูยุกิอยู่ที่จังหวัดฟูกูชิมะ พ่อแม่ของคาโอรินเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุตั้งแต่เธอยังเด็ก เธอจึงถูกนำมาฝากไว้ที่บ้านเด็กกำพร้า ในขณะที่เดียวกันฟูยุกิก็ถูกแม่นำมาทิ้งไว้ที่นั่นเช่นกัน แม่ของฟูยุกิ

คลอดเขาตอนอายุสิบแปดปี แต่ฝ่ายชายหายไปอย่างไร้ร่องรอยพวกเขาจึงไม่ได้แต่งงานกัน แม้แต่ตอนนี้ฟูยูกิก็รู้เลยว่าแม่ของเขาทำอะไรอยู่ที่ไหน

หลังเรียนจบชั้น ม.ปลาย คาโอริไปทำงานดูแลผู้ป่วย ส่วนฟูยูกิก็ไปทำงานที่บริษัทรับเหมาก่อสร้างแห่งหนึ่ง แต่ตอนที่เขาอายุครบยี่สิบปี บริษัทนั้นก็เกิดล้มละลาย ฟูยูกิตั้งใจจะหางานใหม่ แต่กลับหาไม่ได้เลยจำไม่ค่อยได้แล้วว่าใครเป็นคนออกความคิดว่าจะเข้ามาหางานทำที่โตเกียวเพราะทั้งคู่ไม่มีใครลังเลเลยสักนิด ทั้งสองคนพูดอยู่เสมอว่าการมาโตเกียวเป็นความไฝ่ฝันมาโดยตลอด เพราะถ้าเป็นที่โตเกียว ยังไงก็มีงานให้ทำเยอะและรายได้ก็น่าจะสูงกว่าด้วย ทั้งสองคนไม่อยากจะมกลังอยู่บ้านนอกไปตลอดชีวิต

ประมาณห้าปีก่อน ทั้งคาโอริและฟูยูกิย้ายมาเมืองหลวงแห่งนี้ด้วยเงินเก็บเพียงหยิบมือ และมาเช่าอะพาร์ตเมนต์แคบๆ อาศัยอยู่ด้วยกัน ถึงแม้ความเป็นอยู่จะอึดอัด แต่หัวใจกลับพองฟู ทุกๆ เย็นคาโอริและฟูยูกิมักจะพูดคุยกันเรื่องความฝันของตนให้อีกฝ่ายฟัง ฟูยูกิบอกว่าเขาอยากจะมีงานทำ

แต่สภาพเศรษฐกิจในโลกนั้นกลับโหดร้ายเกินกว่าที่หนุ่มสาวคู่นี้คาดคิด ความคิดที่ว่าหางานทำได้ง่ายดายนั้นพังทลายลงอย่างรวดเร็ว ฟูยูกิต้องตระเวนไปสมัครเป็นลูกจ้างสัญญาจ้างชั่วคราวตามโรงงานต่างๆ หรือไม่ต้องไปรับจ้างเป็นกรรมกรรายวันอย่างไม่มีทางเลือก คาโอริเองก็ต้องหางานพิเศษทำไปพร้อมๆ กัน พวกเขาทำแบบนั้นเพื่อหาเงินเลี้ยงปากท้องไปวันๆ แต่ไม่ว่าจะทำงานหนักเท่าไร ชีวิตก็ไม่ดีขึ้นมาเลย

และระหว่างนั้นก็ยังมีเรื่องโชคร้ายเกิดขึ้นอีก โรงงานที่คุนิตาชิซึ่งฟูยูกิทำงานมาตั้งแต่ปีที่แล้วดันบอกเลิกจ้างก่อนหมดสัญญาถึงครึ่งปี ยิ่งไปกว่านั้นตั้งแต่นั้นมาสุขภาพของฟูยูกิกีย่ำแย่ลงจนไม่สามารถทำงานได้ รายรับจึงขึ้นอยู่กับคาโอริเพียงคนเดียว แค่ว่าเช่าห้องครั้งล่าสุดนี้เธอก็ยังไม่มีเงินพอจ่าย

“ขอโทษนะ คาโอริ ฉันนี่มันไม่เอาไหนจริงๆ ” พักหลังมานี้ฟูยุกิ เอาแต่พรีำขอโทษเธอ และยังพูดต่ออีกว่า “แต่ฉันจะพยายามนะ จะทำให้เธอมีความสุขให้ได้ ฉันจะรีบหางานทำและทำให้เธอสบายขึ้นนะ”

ต้องแบบนั้นสิ นายต้องสู้สิ สู้เข้าไป กลับมามีมสดใสให้ฉันนะ คาโอริยกมือขึ้นกุมเหนือหัวและวิงวอนต่อพระเจ้าอยู่ในใจ

6

เมื่อมัดสึมิยะมาถึงห้องประชุมที่สถานีดำรวจนิฮมบาชิก็เห็นว่า โคบายาชิกำลังสูบบุหรี่อยู่กับซากางามิในส่วนที่พักระบุหรี่ซึ่งอยู่ข้างหน้า ทั้งสองคนต่างมีสีหน้าเคร่งเครียด

“อรุณสวัสดิ์ครับ” มัดสึมิยะทัก เมื่อคืนกว่ามัดสึมิยะจะแยกจากทั้งคู่ก็ตึกแล้ว หลังจากนั้นเขาก็กลับบ้านและนอนไปแค้นคนเดียวเท่านั้น

“ดูจากสีหน้าเราแล้ว นายคิดว่าไง” โคบายาชิถามขึ้น เผยให้เห็น ฟันสีเหลืองแบบคนสูบบุหรี่จัด

“คงไม่ใช่เรื่องดีเท่าไรสินะครับ”

พอมัดสึมิยะพูดแบบนี้ โคบายาชิก็เบะริมฝีปากล่างยื่นออกมาและพยักหน้า

“ผู้ต้องสงสัยคนนั้นยังไม่พ้นเลย อาการเขาน่าจะแย่กว่าที่เราคิดไว้ และถ้าเป็นแบบนั้น ฉันคงหมดหวัง เพราะเขาคือคนที่น่าจะทำให้คดีนี้จัดการง่ายขึ้นนะสิ”

“ทราบหรือยังครับว่าเขาเป็นใคร”

“น่าจะรู้แล้วนะ เพราะดูเหมือนเมื่อคืนพวกตำรวจในพื้นที่ไปหามาให้ล่ะ”

มัดสึมิยะพยักหน้ารับโดยไม่ได้พูดอะไรก่อนจะมองไปยังทางเข้า

ห้องประชุม มีพนักงานของสถานีตำรวจนิฮมบาชิหลายคนเดินเข้าและออก ประตูบานนั้นไม่ขาดสาย คงกำลังเร่งเตรียมการเพื่อเปิดกองอำนาจการ กลางสืบสวนคดีกันอยู่

ข่าวเรื่องชายนำส่งสตั๊นเกอร์รถชนแจ่มมายังพวกมัดสึมิยะเมื่อคืนขณะที่ กำลังเก็บข้อมูลอยู่ใกล้กับสะพานเอโดะบาชิ ได้ยินมาว่าพอเขาเห็นตำรวจ ที่กำลังออกลาดตระเวนก็รีบวิ่งหนีลงไปในถนนจนถูกรถบรรทุกชนเข้า ใน กระเป๋าสตางค์ของเขามีใบอนุญาตขับขีรถยนต์อยู่ด้วย แต่มันเป็นของ อาโอโยกิ ทาเคอากิซึ่งถูกแทงที่สะพานเอโดะบาชิ เขาจึงตกเป็นผู้ต้อง สงสัยในคดีนี้

ทันทีที่ได้ยินเรื่องนั้น บรรยากาศแห่งความโล่งอกก็แผ่ไปทั่วทั้งทีม ของมัดสึมิยะ ผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นคนร้ายที่แทงอาโอโยกิ ตอนนีเขาก็นำ ตัวส่งโรงพยาบาลแต่หากเขาฟื้นขึ้นมาเมื่อไรและได้สอบถามคำจากเขา ก็ เท่ากับว่าคดีนี้ปิดได้แล้ว ทุกคนเห็นตรงกันแบบนั้น ดังนั้นเมื่อคืนพวกเขา จึงแยกย้ายกันไปก่อน ส่วนมัดสึมิยะก็กลับไปพักที่บ้าน

“แต่ถึงหมอนั้นตายไป ก็ไม่เป็นไรนี่ครับ” ซากางามิหันไปมองรอบๆ ก่อนจะพูดขึ้นด้วยเสียงเบา “ที่เขามีกระเป๋าสตางค์ใบนั้นก็ชัดเจนอยู่แล้ว ว่าหวังเอาเงิน ปิดคดีเพราะผู้ต้องสงสัยตายได้เลย”

โคบายาชิโน้มหน้า

“ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ แต่ถ้าต้องเตรียมหลักฐานหลายอย่างก็จะ ลำบากใช้ไหมล่ะ หมายถึงพวกหลักฐานที่มีความน่าเชื่อถืออะ แค่ว่า สืบจนถึงที่เกิดเหตุก็ยากแล้ว แต่ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ เราก็แค่หาหลักฐาน มายืนยันตามคำสารภาพของเขาเท่านั้น ก็นะ เราได้แต่ภาวนาให้เขามีชีวิต รอดนะ” โคบายาชิพูดจบก็ดับไฟบุหรี่

ห้องประชุมถูกจัดเตรียมสำหรับการเปิดกองอำนาจการ กลางสืบสวนคดีได้อย่างสมบูรณ์ โต๊ะและเก้าอี้หลายตัวถูกชนเข้ามา มีการจัด เตรียมวิทยุสื่อสาร เครื่องส่งแฟกซ์ และโทรศัพท์สำหรับใช้ปฏิบัติงาน รวมไปถึงแท่นต่างระดับสำหรับให้เจ้าหน้าที่ระดับสูงที่จะมาเข้าร่วมประชุมการ

สืบสวนก็ถูกติดตั้งเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

ส่วนที่นั่งของพนักงานสืบสวนอย่างพวกมัดสึมียะก็มีการกำหนดเอาไว้แล้วเช่นกัน และเมื่อเดินไปนั่งประจำที่ตามที่เขียนอยู่บนกระดานก็พบว่าที่ข้างๆ มีคนที่เขาคุ้นเคยตินั่งอยู่ก่อนแล้ว

“โง่” ชายคนนั้น คางะ เคียวอิจิโร่ร้องทักขึ้นทั้งที่ยังนั่งอยู่

ขณะที่กำลังคิดว่าจะทักกลับไปอย่างไรดี โคบายาซิกิเดินเข้ามาหา

“เมื่อไหร่จะไปปรึกษาหัวหน้าแผนกมา คราวนี้ฉันก็จะให้นายจับคู่กับคางะคุงอีก มีปัญหาอะไรไหม”

“ไม่ครับ ไม่มี” มัดสึมียะส่ายหน้าก่อนจะหันไปหาคางะ “ฝากด้วยนะ”

“ฉันด้วย”

มัดสึมียะรอกจนกระทั่งโคบายาซิกิเดินจากไปแล้วค่อยนั่งลง

“สงสัยพวกเขาคิดว่าที่คดีฆาตกรรมเด็กสาวที่เนริมะคลี่คลายไปได้เพราะให้ฉันจับคู่กับคุณเคียวหรือเปล่าล่ะ”

“เลิกเรียกว่าคุณเคียวแบบนั้นสักทีจะได้ไหม ไม่ใช่ว่าทุกคนจะรู้ว่าพวกเราเป็นญาติกันนะ”

“จัน สรวัดรคางะ”

“นั่นก็ดูเป็นทางการไป”

“ถ้าจันก็ คุณคางะ...ดีไหม”

“ตามนั้น” ลูกพี่ลูกน้องผู้มีใบหน้าคมสันพยักหน้ารับ “ตามที่ฉันบอกไปเมื่อตอนทำคดีก่อนหน้านี้ ตราบใดที่เป็นความรับผิดชอบของหน่วยหนึ่ง พวกนายเป็นตัวหลัก เพราะฉะนั้นไม่ต้องเกรงใจ มีอะไรก็บอกมาได้เลย”

“ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ” ขณะที่มัดสึมียะนวดหน้า จู่ๆ บรรยากาศรอบข้างก็เปลี่ยนไป เมื่อมองยังประตูทางเข้า ก็เห็นว่านอกจากสรวัดรอิซิงาคิแล้วยังมีกลุ่มเจ้าหน้าที่ระดับสูงอย่างผู้บัญชาการฝ่ายสืบสวนที่หนึ่งและผู้บัญชาการตำรวจนครบาลเดินตามมาติดๆ ส่วนคนสุดท้ายที่เข้ามาก็คือผู้กำกับการสถานีตำรวจนิฮมบาชิ

หลังจากเจ้าหน้าที่เหล่านั้นเข้าไปนั่งประจำที่ยังแทนต่างระดับแล้ว

ในที่สุดการประชุมการสืบสวนก็เปิดฉากขึ้น

ที่ประชุมดำเนินไปโดยอิซิงาคิซึ่งรับหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการ การรายงานจากหัวหน้าฝ่ายสืบสวนในพื้นที่ เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน ตัวแทนจากหน่วยตำรวจลาดตระเวนทำให้รูปคดีมีความชัดเจนยิ่งขึ้น

เหยื่อคืออาโอโยกิ ทาเคอากิ อายุห้าสิบห้าปี มีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการฝ่ายการผลิตของบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนอาคาร ‘คาเนเซกิเมทัล’ สำนักงานใหญ่ของบริษัทนี้ตั้งอยู่ที่ชินจูกุ มีข้อมูลบันทึกเอาไว้ว่าเมื่อวานเหยื่อออกจากบริษัทเวลาประมาณหกโมงเย็น ทำไมเขาถึงมาที่นิฮมบาชิ ณ ขณะนี้ยังไม่ทราบเหตุผลที่แน่ชัด และดูเหมือนครอบครัวเองก็ไม่ทราบเช่นกัน

เวลาที่ถูกแทงคาดว่าจะเป็นตอนสามทุ่มช่วงสิบถึงสิบห้านาที หลังจากถูกแทงในทางลอดใต้ดินตรงสะพานเอโดะบาชิแล้ว เหยื่อก็เดินมายังสะพานนิฮมบาชิด้วยตัวเอง หลังจากเจ้าหน้าที่ยาสูตะซึ่งประจำอยู่ที่ป้อมตำรวจนิฮมบาชิพบเข้าก็รีบพาส่งโรงพยาบาลในทันที แต่ไม่นานหลังจากนั้นก็มีการยืนยันว่าเขาเสียชีวิต อาวุธที่ใช้ในการสังหารคือมีดชนิดพับได้ มีความยาวรวมประมาณสิบแปดเซนติเมตร ใบมีดวัดความยาวได้แปดเซนติเมตร ตัวมีดถูกแทงลึกเข้าไปเกือบถึงด้ามทำให้ดึงออกลำบาก สันนิษฐานว่าคนร้ายทิ้งเอาไว้ด้วยเหตุผลนั้น ส่วนตรงด้ามจับพบว่าคนร้ายน่าจะใช้วัสดุที่ทำจากผ้าเช็ดรอยนิ้วมือออก

หลังจากเกิดเหตุประมาณสองชั่วโมง เวลาห้าทุ่มสิบนาที ตำรวจที่ออกลาดตระเวนในพื้นที่ถูกเงินพบว่า มีชายนำส่งสัยซอนตัวอยู่ภายในสวนสาธารณะฮามาจิเรียวกุโดซึ่งตั้งอยู่ที่ย่านนิฮมบาชินิงเงียวจิ แต่เมื่อตำรวจพยายามเรียกเพื่อสอบถามเขา ชายคนนั้นก็หลบหนีไปทันที ขณะที่ตำรวจกำลังวิ่งตามเขา ชายคนนั้นก็พยายามจะข้ามถนนชินโอฮาชิที่อยู่ใกล้ๆ แต่ตอนนั้นมีรถบรรทุกที่วิ่งผ่านมาพอดีจึงชนเขาอย่างจังจนร่างกระเด็น ศีรษะกระแทกอย่างแรงก่อนจะหมดสติไป เขาถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลในทันที แต่จากกระเป๋าสตางค์ที่เราพบกลับมีใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ของอาโอโยกิ

ทาเคอากิอยู่ในนั้น จึงสันนิษฐานว่าชายคนนี้อาจเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมดังกล่าว อีกทั้งยังพบกระเป๋าสีเอกสารในที่ซ่อนตัวของเขากับอีกด้วย

ชื่อและที่อยู่ของชายคนนี้ทราบจากใบอนุญาตขับขีรถจักรยานยนต์ เขาชื่อ ยาซิมะ พุยูกิ อายุยี่สิบหกปี ที่อยู่ปัจจุบันคืออุเมะตะ เขตอาดาจิ หลังจากนั้นเวลาประมาณห้าทุ่ม มีสายจากเบอร์ที่บันทึกเอาไว้ว่า “คาโอริ” โทรเข้ามา เมื่อเจ้าหน้าที่สืบสวนติดต่อดูก็พบว่าเธอคือนากาฮาระ คาโอริ ซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันกับยาซิมะ หลังจากเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง เธอรีบตรงมาที่โรงพยาบาลทันที แต่เพราะเธอกำลังช็อกมากจึงยังไม่สามารถให้การอะไรได้

หลังจากที่เรานำกระเป๋าสตางค์ที่ยาซิมะมีอยู่ และกระเป๋าสีเอกสารที่พบในสวนสาธารณะฮามาโจเรียวกุโดให้ทางครอบครัวของอาโอยากิ ทาเคอากิตตรวจสอบดูแล้ว พวกเขายืนยันว่าของทุกชิ้นเป็นของทาเคอากิ

สุดท้าย ทั้งหมดนี้คือข้อสรุปจากข้อมูลที่ทราบในขณะนี้ ต่อไปก็จะอาศัยข้อมูลดังกล่าวมาชี้แจงแนวทางการสืบสวนและแบ่งทีมตำรวจตามหน้าที่

แน่นอนว่าเมื่อเริ่มทำคดีใหม่ก็จะต้องมีการตื่นเต้นเป็นธรรมดา แต่สำหรับมัดสึมิยะ เมื่อเทียบกับการประชุมครั้งก่อนๆ ครั้งนี้ถือว่า มีบรรยากาศที่ผ่อนคลายกว่าเล็กน้อย ผู้บังคับการและผู้บัญชาการตำรวจนครบาลยังยิ้มเผยให้เห็นฟันขาวๆ ขณะพูด รวมถึงเจ้าหน้าที่บริหารบนแท่นคนอื่นๆ ก็ดูมีท่าทีสบายๆ เช่นกัน ไมลิจำหน้าที่คนอื่นๆ รอบๆ ตัวมัดสึมิยะเองก็ดูผ่อนคลายไม่ต่างกัน อาจจะเป็นเพราะทุกคนคิดว่าคดีนี้มันคงไม่ได้ยากเกินแก้สักเท่าไร

หลังจากการประชุมการสืบสวนสิ้นสุดลง เจ้าหน้าที่แต่ละคนต่างแยกย้ายไปรวมกลุ่มในที่ซึ่งแบ่งตามหน้าที่เอาไว้ มัดสึมิยะและคางะอยู่ในทีมเดียวกันซึ่งมีโคบายาชิเป็นหัวหน้า เนื่องจากเป็นทีมที่มีหน้าที่ต้องสืบสวนผู้เกี่ยวข้องกับเหยื่อ โดยทั่วไปแล้วจะต้องศึกษาทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องตัวเหยื่อให้ดี แต่ครั้งนี้สถานการณ์ดูต่างไปเล็กน้อย

“ก่อนอื่นลองหาความสัมพันธ์ระหว่างยาชิมะกับเหยื่อก่อนแล้วกัน พวกมัดสีมิยะไปโรงพยาบาลที่ยาชิมะรักษาตัวอยู่ที ดูเหมือนว่าผู้หญิงคนที่อยู่กับเขาจะอยู่เฝ้าไข้ตลอดตั้งแต่เมื่อคืน คิดว่าเธอน่าจะสงบสติลงแล้ว คงพอจะให้การอะไรกับเราได้บ้าง ได้ยินมาว่าทีมวัตถุหลักฐานที่กำลังจะขับรถไปที่นั่นด้วยเหมือนกัน ขอติดรถไปกับพวกนั้นก็ได้”

หลังจากโคบายาชิมอบหมายเสร็จแล้ว มัดสีมิยะก็ตอบรับว่า “เข้าใจแล้วครับ”

“นี่ถ้ายาชิมะฟื้นขึ้นมาเรื่องก็คงจะไวขึ้น แต่ก็ต้องเผื่อใจเอาไว้หน่อยละนะ ทำเรื่องที่เราทำได้ไปก่อนแล้วกัน” เมื่อเทียบกับเวลาปกติ น้ำเสียงของโคบายาชิครั้งนี้ฟังดูมองโลกในแง่ดีขึ้นมาเล็กน้อย

ทีมวัตถุหลักฐานที่กำลังจะมุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาลก็คือทีมของซากางามิ เขาได้คูหนูเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนหนุ่มจากสถานีตำรวจนิฮมบาชิ ซึ่งรับหน้าที่เป็นพลขับ ส่วนคนที่นั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับก็คือคางะ ส่วนมัดสีมิยะนั่งอยู่ที่เบาะหลังกับซากางามิ

“ถ้าจบคดีนี้ได้เร็วๆ ก็ดีสิ” ซากางามิพูดขึ้นหลังรถเคลื่อนตัวออกไปไม่นาน “อยากให้เจ้ายาชิมะนั้นนะฟื้นขึ้นมาและยอมรับสารภาพเร็วๆ จัง แล้วฉันขอให้เป็นเหตุผลที่ไม่ซับซ้อน อย่างแค่หวังเอาเงินเฉยๆ เหยื่อจะเป็นใครไม่สำคัญ ขอแค่ดูมีเงินก็พอ”

“เป้าหมายก็น่าจะเป็นเงินละมังครับ เพราะทั้งกระเป๋าสตางค์และกระเป๋าสตางค์ก็อยู่ที่เขา” มัดสีมิยะพูด

“ถ้าเป็นแบบนั้นก็ดีสิ แต่เรื่องที่ยังคาใจสงสัยก็มีอยู่เยอะเหมือนกัน ปกติแล้วโจรจะลงมือในทีแบบนั้นหรือ ถึงจะบอกว่าเป็นที่ลับตาคนก็เถอะ แต่นั่นนะใจกลางเมืองเลยนะ แถมยังเป็นเวลาที่ไม่วุ่นวายด้วย ถ้าเกิดมีใครมาเห็นเข้าก็จบเห่กันพอดี คนปกติเขาไม่ทำแบบนั้นกันหรอก”

“แล้วถ้าไม่ได้ปกติละ อย่างเช่นเมายาบ้า”

“เรื่องนั้นในที่ประชุมก็บอกแล้วนี่ เพราะถูกห้ามตัวส่งไปโรงพยาบาลแน่นอนว่าเขาต้องได้รับการตรวจอะไรหลายๆ อย่างแน่นอน รวมทั้งเลือด

ก็คงตรวจแล้ว อาจจะเพราะมาเป็นเหตุเลยก่อเรื่องแบบนั้น แต่ติดตรงที่เขาเตรียมอาวุธมืดไว้ด้วยนี่สิ เหมือนกับวางแผนมาแล้วในระดับหนึ่ง ให้ตายเถอะ ขอร้องละยาชิมะ นายช่วยรอดที่เถอะ” ซากางามิทั้งหัวตัวเองอย่างหงุดหงิด

มัดสึมิยะจ้องไปยังด้านหลังศีรษะของคางะที่นั่งอยู่ตรงเบาะนั่งข้างคนขับด้านหน้า เขานั่งเงิบและมองตรงไปด้านหลังราวกับว่าถ้าไม่มีใครถามอะไร เขาก็จะไม่มีทางพูดแทรกบทสนทนาของฝ่ายสืบสวนที่หนึ่งเด็ดขาด

เจ้าหน้าที่จากแผนกกรมตำรวจชุมชนที่ชื่อว่าซาเอกิซึ่งรับหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานมาประจำอยู่ที่โรงพยาบาลตั้งแต่เมื่อคืน ซาเอกิบอก ว่า จนกระทั่งตอนนี้ยังไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติอะไรเกิดขึ้น ยาชิมะถูกส่งเข้าห้องไอซียูและห้ามใครเข้าเยี่ยม

“แล้วผู้หญิงที่ชื่อนากาฮาระล่ะครับ” มัดสึมิยะถาม

“เธอพักอยู่ในห้องรับรองจนถึงเมื่อสักครู่ แต่เพิ่งออกไปร้านสะดวกซื้อเมื่อไม่กี่เอนะครับ คิดว่าอีกเดี๋ยวก็คงกลับมา”

“เธออยู่ที่นั่นทั้งคืนเลยหรือครับ”

“ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้นนะครับ”

“แต่ก็เข้าไปเยี่ยมไม่ได้อยู่ดีไม่ใช่หรือ ถึงอยู่ไปก็ไม่มีประโยชน์...”

“ก็จริงนะครับ...”

มัดสึมิยะถอนหายใจก่อนจะหันไปมองหน้าคางะและซากางามิ

“จากรายงานในที่ประชุมบอกว่าเธอช็อกมากจนตอบคำถามอะไรไม่ได้ ใจเธอคงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เลยขาดสติในการตัดสินใจไป” ซากางามิพูดเสียงเบา

ระหว่างรอนากาฮาระ คาโอรึกลับมา พวกเขาตัดสินใจสนใจไปสอบถามแพทย์เจ้าของไข้ นายแพทย์รูปร่างผอมที่น่าจะอยู่ในวัยสี่สิบปลายๆ ดูเหมือนจะไม่ค่อยพอใจเพราะเขาเพิ่งเสร็จจากการผ่าตัดที่กินเวลามากถึงห้าชั่วโมง และต้องเฝ้าดูสถานการณ์หลังผ่าตัด ขณะจับหลักระหว่างรอเปลี่ยนเวรไปด้วย

“ผมจะไม่พูดเรื่องทางวิชาการก็แล้วกันนะครับ แต่อาการที่สาหัสที่สุดก็คือกะโหลกร้าวและแตกจนเป็นบาดแผลเปิด ซึ่งมันส่งผลกระทบต่อสมองทำให้ไม่สามารถฟื้นกลับมาได้ อธิบายง่ายๆ ได้ประมาณนี้ละครับ”

“แล้วมีโอกาสที่จะฟื้นขึ้นมาไหมครับ กว่าจะฟื้นได้ต้องใช้เวลาเท่าไรครับ”

นายแพทย์สายหน้าจึงให้กับคำถามที่ผลิผลามเล็กน้อยของชา कांगามิ “ต้องขอเรียนไว้ก่อนว่าผมก็ยังไม่ทราบครับ ถ้าจะให้พูดชัดๆ ก็คือถึงไม่ฟื้นกลับมาก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไร แต่ถ้าฟื้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องประหลาดเช่นกัน มีจำนวนไม่น้อยที่ได้สติฟื้นคืนมาราวปาฏิหาริย์หลังจากนอนหลับไปหลายเดือน แต่ในจำนวนนั้น เคสที่ไม่ฟื้นกลับมาและนอนเป็นเจ้าชายนิทราไปตลอดชีวิตก็มีมากกว่าหลายเท่า”

มัดสีมียะซึ่งยืนเยื้องออกไปทางด้านหลัง สังเกตเห็นไหล่ของชา कांगามิตกหล่นลงมา และคิดว่าตัวเขาเองก็คงมีสภาพไม่ต่างกันอยู่

พอพวกมัดสีมียะเดินกลับลงมาที่ชั้นหนึ่ง ชาเอกิกังพาตัวหญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาหา คงเป็นนากาฮาระ คาโอริ เธอสวมเสื้อกับกางเกงยีนส์ทับด้วยเสื้อคาร์ดิแกน ในมือถือเสื้อแจ็กเก็ตที่ม้วนพับจนกลมกับกระเป๋าใบใหญ่ ใบหน้าไร้การเติมแต่ง และสีหน้าของเธอก็ดูไม่สู้ดีนัก ผมยาวที่ถูกปล่อยลงมานั้นดูยุ่งเล็กน้อย

ที่ชั้นนี้มีร้านกาแฟ ทุกคนจึงตัดสินใจพาเธอไปที่นั่น โชคดีที่ตอนนี้อยู่ในร้านไม่มีลูกค้า พวกเขาจึงอธิบายให้พนักงานของร้านฟังและขอให้โต๊ะสองตัวที่อยู่ด้านในสุดของร้าน ชา कांगามิทำท่าเหมือนกำลังมองหาที่เชียบูหรี แต่แน่นอนว่าที่นี่ห้ามสูบ

“สภาพจิตใจเป็นยังไงบ้างครับ” มัดสีมียะถามนากาฮาระ คาโอริ “ค่อยยังชั่วขึ้นหรือยังครับ”

เธอยังคงก้มหน้า “นิดหน่อยค่ะ” ก่อนจะตอบออกมาด้วยเสียงแผ่วเบา

“ได้ฟังรายละเอียดของเรื่องทั้งหมดหรือยังครับ”

แต่คำถามครั้งนี้กลับไม่มีคำตอบ มัดสีมียะเสียริมฝีปาก

“เมื่อคืน มีผู้ชายคนหนึ่งถูกแทงที่ย่านนิฮมบาชิ เขตชูโอครับ ขณะ
ที่ตำรวจกำลังออกตรวจในพื้นที่นั้น ก็ได้พบกับบุคคลน่าสงสัยเข้า พอ
เราจะเข้าไปสอบถาม จู่ๆ ชายคนนั้นก็หนีไปและพยายามจะวิ่งข้ามถนน
ตอนนั้นรถบรรทุกที่วิ่งผ่านมาจึงชนเขาเข้า และชายที่หลบหนีคนนั้นก็คือ
คุนยาซิมะ ฟูยุกิครับ”

นากาฮาระ คาโอรียืนหน้าขึ้นและกวาดสายตามองตำรวจตรงหน้า
ทุกนายก่อนจะมหาหุตุจ้องที่มีตลึงมียะ

“เรื่องคดีนั้น เมื่อกี่ฉันได้ดูจากข่าวแล้วละ แต่เขาไม่มีทางทำเรื่อง
แบบนี้หรอก แท่งคนอื่นนะ ไม่มีทาง...”

“แต่เขามีกระเป๋าสตางค์ของเหยื่อนะครับ”

หลังจากอิงไป เธอก็พูดออกมาอย่างเร็วเสียงแรง “ต้องมีเรื่องเข้าใจ
ผิดแน่ๆ ค่ะ ” จากนั้นก็หลุบสายตาลงต่ำอีกครั้ง

“เมื่อคืนตอนประมาณห้าทุ่ม คุณได้รับโทรศัพท์จากคุนยาซิมะสินะ
ครับ คุณอะไรกันเหรอครับ”

“ไม่มีอะไร...ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรค่ะ”

“ช่วยบอกเรื่องที่คุนคุยกกันมาหน่อยได้ไหมครับ”

หลังจากนากาฮาระ คาโอรียืนอีกอยู่สักพัก เธอพูดขึ้นก่อนจะ
กระแอมออกมาเหมือนมีเสมหะจุกอยู่ที่คอ

“อีกแป๊บเดียวจะกลับแล้ว ขอโทษทีที่กลับช้า...คิดว่ามีแค่นั้นค่ะ”

“ตอนนี้อยู่ที่ไหน หรือกำลังทำอะไรอยู่ เขาไม่ได้บอกไว้เลยหรือ
ครับ”

“ไม่มีค่ะ”

“เมื่อวาน คุนยาซิมะออกจากบ้านไปประมาณกี่โมงเหรอครับ”

“ไม่ทราบค่ะ เพราะฉันออกไปทำงานพิเศษจนถึงสองทุ่ม แต่ตอน
ห้าโมงเย็นเขาก็ส่งอีเมลมาหา บอกว่าจะไปสัมภาษณ์ค่ะ”

“สัมภาษณ์เหรอครับ”

“สัมภาษณ์งานนะคะ เขาบอกว่าเหมือนจะเจอที่ที่จะรับเขาเข้าทำงาน

เลยจะไปพบคนของที่นี่...”

มัดสีมียะโน้มตัวไปข้างหน้า “ตอนนี้คุณยาซิมะว่างงานสินะครับ”

คะ เธอตอบก่อนจะมองกลับมาด้วยสีหน้าจริงจัง

“แต่ถึงอย่างนั้น เรื่องที่ไปทำร้ายคนอื่นเพื่อขโมยกระเป๋าตังค์นะ คนอย่างเขาไม่มีทางทำแบบนั้นแน่คะ เป็นเรื่องเข้าใจผิด ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ ” ทันใดนั้นดวงตาของเธอก็แดงก่ำขึ้นมา

เออล่ะครับ ใจเย็นๆ ก่อนนะครับ มัดสีมียะทำให้เธอสงบลง

“ที่นี้คุณช่วยเล่าเรื่องของคุนยาซิมะให้ผมฟังหน่อยได้ไหมครับ เท่าที่คุณทราบก็ได้ครับ เริ่มจากตอนที่พวกคุณพบกันครั้งแรกดีไหมครับ”

“เรื่องนั้นมันเกี่ยวกับคดียังงัยคะ”

“เรื่องนั้นคุณไม่จำเป็นต้องรู้หรอกครับ แต่ถ้าคุณบอกว่ามันเป็นเรื่องเข้าใจผิด เราก็จำเป็นต้องรู้ทุกเรื่องเพื่อเอาไปแก้ไขให้ถูกต้องครับ ผมว่าคุณเหนื่อย แต่ยังไม่ควรบอกเราหน่อยนะครับ”

พอมัดสีมียะก้มหัวลงเพื่อขออภัยแบบนั้น นากาฮาระก็แสดงสีหน้าไม่เต็มใจก่อนจะยอมเล่าเรื่องชีวิตที่ผ่านมาของทั้งคู่ให้ฟัง มัดสีมียะประหลาดใจเมื่อได้รู้ว่าทั้งสองคนเติบโตมาในบ้านเด็กกำพร้า

“ถึงเราจะไม่มีเงิน แต่เราก็ใช้ชีวิตกันอย่างมีความสุขดี จนกระทั่งเมื่อครั้งปีก่อนที่เขาถูกไล่ออกจากบริษัท เขาบอกว่าตัวเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน จู่ๆ บริษัทก็บอกเลิกสัญญาอย่างไม่ทราบสาเหตุ” น้ำเสียงของนากาฮาระ คาโอรุเจือไปด้วยความโกรธ

“บริษัทที่ว่านั้นคือบริษัทอะไรเหรอครับ” มัดสีมียะถาม

“ฉันก็ไม่รู้รายละเอียดหรอกคะ แต่เป็นบริษัทผลิตชิ้นส่วนอะไรสักอย่าง เห็นว่าเป็นชิ้นส่วนที่ใช้ในการก่อสร้างพวกอาคารอะไรแบบนั้นคะ”

“พวกอาคารเหรอครับ” มัดสีมียะถามเพราะเหมือนมีบางอย่างผิดขึ้นมาในหัว “ชื่อบริษัทอะไรครับ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว “คาเนดะ...หรือเป่ล่านะ หรือคาเนโมโตะ...” เธอพิมพ์

“คาเนซึกิ?”

“ฮะ ชื่อนั้นแหละค่ะ”

มัตสึมิยะหันไปสบตากับคางะและซากางามิ ซากางามิหันไปกระซิบอะไรบางอย่างกับตำรวจหนุ่มที่มาด้วยกัน ทันใดนั้นเขาก็มีสีหน้าตึงเครียดขึ้นมาก่อนจะเดินออกจากร้านไป คงจะไปรายงานให้กองอำนาจการกลางทราบ

“คุณยาซิมะเคยพูดถึงเรื่องอื่นๆ ของบริษัทนั้นให้คุณฟังอีกไหมครับ อย่างพวกชื่อคน เคยมีพูดถึงบ้างไหมครับ” มัตสึมิยะถามอีก

หลังจากนากาฮาระ คาโอริครุ่นคิดด้วยสีหน้าฉงนอยู่สักพัก เธอก็ส่ายหัว

“จำไม่ค่อยได้ค่ะ เท่าที่เคยได้ยินก็มีแค่เรื่องที่जू โดนไล่ออกเท่านั้น เขาเป็นคนที่อธิบายอะไรให้คนอื่นเข้าใจไม่ค่อยเก่งเท่าไร ว่าแต่ทำไมถึงถามเรื่องนั้นหรือคะ บริษัทนั้นมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร”

มัตสึมิยะพยายามโกหก แต่เธอกลับจ้องเขม็งเหมือนยังไม่ยอมเข้าใจ

“บอกมาเถอะค่ะ คุณเอาแต่ถามฉันฝ่ายเดียวแบบนี้ไม่ยุติธรรมเลยไม่ใช่หรือคะ”

ขณะที่มัตสึมิยะกำลังลำบากใจ “บอกไปก็ได้” คางะที่อยู่ข้างๆ พุดขึ้น “สักวันเธอก็ต้องรู้อยู่ดี เดียวเรื่องของเหยื่อก็จะออกข่าวในช่วงเย็นด้วย”

จริงอย่างที่เขาวา มัตสึมิยะหันกลับไปหานากาฮาระ คาโอริ

“ความจริงแล้ว เหยื่อที่ถูกแทงที่นิคมบาชิทำงานอยู่ที่ ‘คาเนซึกิเมทัล’ ครับ”

เธอเหมือนจะยังไม่เข้าใจความหมายที่เขาสื่อในทันที แต่หลังจากที่กะพริบตาอยู่หลายครั้ง ในที่สุดเธอก็ปากค้างเหมือนจะสับสนลงมหายใจเลือกใหญ่

“เพราะแบบนี้เขาถึง...คุณจะบอกว่าฟูยูกิเป็นคนแทงเข้านั้นหรือคะ
เรื่องนั้นนะ...เรื่องนั้น ไม่เกี่ยวกับหรือคะ เขาไม่มีทางทำเรื่องแบบนั้นแน่”
ดวงตาที่แดงก่ำเริ่มมีน้ำตาเอ่อล้นออกมา เธอหุบผ้าเช็ดหน้าออกมาจาก
กระเป๋าและเช็ดน้ำตาออก

“ท่าทางของคุณยาซิมะพักหลังนี้เป็นยังไงบ้างครับ มีอะไรที่ดู
แตกต่างจากปกติบ้างไหมครับ”

“ไม่มีค่ะ ไม่มีอะไรทั้งนั้น” เธอส่ายหน้าขณะที่เอามือกดเอาไว้ที่ตา

“แล้วการดำเนินชีวิตของคุณมีอะไรที่เปลี่ยนไปบ้างไหมครับ ไม่ว่า
จะทั้งเรื่องดีหรือไม่ดี อะไรก็ได้ครับ”

“ไม่มีค่ะ ปกติดี ปกติทุกอย่าง”

หญิงสาวไม่สามารถคิดได้อย่างมีสติอีกต่อไปแล้ว และคงไม่มี
กะจิตกะใจจะทำแบบนั้นด้วย

“ขอถามอะไรหน่อยได้ไหม” ซากางามิพูดแทรกขึ้นมาก่อนจะหุบ
รูปโพลารอยด์ออกมาวางตรงหน้าคาโอริ รูปนั้นเป็นรูปมิดที่เปื้อนเลือด
“คุณพอจะจำมันได้บ้างไหมครับ”

คาโอริมองไปยังรูปใบนั้นขณะยังกดผ้าเช็ดหน้าค้างไว้ที่แก้ม เธอมี
สีหน้าหวาดกลัวคงเพราะมีรอยเลือดติดอยู่บนมิด

“เคยเห็นเขามีของแบบนี้ไหม” ซากางามิถามย้ำ

คาโอริส่ายหัว “ไม่ทราบค่ะ ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย”

“จริงหรือ ดูให้ดีก่อนสิ ไม่ใช่ว่าพกไว้เพื่อป้องกันตัวเองหรือ”

“ไม่มีค่ะ เขาไม่ใช่คนแบบนั้น” คาโอริใช้มือปิดรูปออกไปให้พ้นตัว
ก่อนจะพุบหน้าลงกับโต๊ะและปล่อยโฮออกมาเสียงดังลั่น

7

แสงแดดยามเย็นในฤดูใบไม้ร่วงลอดผ่านช่องว่างระหว่างม่านบังแสงเข้ามา ยูโตะคิดอยู่ในหัวขณะวางโทรศัพท์มือถือไว้บนบิวาแดดจะจ้าเกินไปแล้ว

“ครูเข้าใจสถานการณ์นะ เรื่องการยื่นเอกสารเดี่ยวครูจัดการเอง เธอไม่ต้องกังวลหรอก” ครูประจำชั้นที่ชื่อซานาตะพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “แต่ที่สำคัญ เธอก็ต้องดูแลตัวเองด้วยนะ ฉันรู้ว่าคงยังกินข้าวไม่ลง แต่ก็ต้องกินนะ ถ้ามีเรื่องลำบากอะไร บอกครูได้ทุกอย่างเลย ครูจะช่วยเท่าที่ช่วยได้ หลายๆ อย่างอาจดูแย่ไปหมด แต่เธอก็ต้องดูแลแม่ให้ดีนะ เพราะเธอจะเป็นคนที่พึ่งพาได้มากที่สุด”

“ครับ เข้าใจแล้วครับ”

“แค่นี้ละ เข้มแข็งไว้นะ”

ครับ หลังตอบกลับไปยูโตะก็กดวางสาย ปกติแล้วครูประจำชั้นคนนี้ออกจะดูไม่น่าเชื่อถือและพึ่งพาอะไรไม่ค่อยได้ แต่คำพูดของเขาวันนี้ดูเหมือนจะไม่ใช่แค่พูดออกมาจากปากเท่านั้น

หลังจากนั้นยูโตะก็ตัดสินใจพิมพ์ข้อความในอีเมล อีกฝ่ายคือเพื่อนร่วมรุ่นที่ชื่อว่า ชูจิโนะ ทดสึยะ นอกจากเขาและชูจิโนะจะอยู่โรงเรียนมัธยมต้นที่เดียวกันแล้ว ยังอยู่ชมรมว่ายน้ำเหมือนกันอีกด้วย แต่พอขึ้นมัธยมปลายก็ไม่ได้เข้าชมรมที่ไหนเลย

หลังจากคิดอยู่สักพัก เขาก็พิมพ์ลงในช่องหัวเรื่องว่า ‘พอลันตายแล้ว’

‘อ่านหัวเรื่องแล้วอาจจะตกใจ แต่มันคือเรื่องจริง คิดว่าคงกำลังออกข่าวอยู่ในทีวี พอลันถูกแทงตายนะ ฉันคงไม่ได้ไปโรงเรียนสักพัก ยังไงก็ฝากด้วยแล้วกัน ส่วนเรื่องมหาวิทยาลัยจะเอาอย่างไรต่อไปยังไม่รู้เลย แต่ก่อนอื่น

ปมฆ่าได้ปีกกิเลน

麒麟の翼

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
พรพิทักษ์ นิมมอนงค์ แปล

KIRIN NO TSUBASA

© 2011 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 2011 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2565

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไدفูกุ บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0372-0

ฮิงาชิโนะ, เคโกะ.

ปมฆ่าได้ปีกกิเลน.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2565.

288 หน้า.- (ซีรีส์คางะ เคียวอิจิโร่).

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. พรพิทักษ์ นิมมอนงค์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0372-0

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
ผู้ช่วยบรรณาธิการเล่ม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย
ศิลปกรรม
พิสูจน์อักษร
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์
จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ
อลีน เฉลิมชัยกิจ
ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
วรุตม์ ทองเชื้อ
กานต์ ทาคาฮาชิ
จิรภิญญา เจษฎาบริษัทษ์
กมลฉัตร ฉัตรกิติพรชัย
KINGKONG BANGKOK
ยุพา แจ่มสุข
จิรภิญญา เจษฎาบริษัทษ์
อัศคณัฐ ชูมนุ่ม
มนัญชยา ศิริวงษ์
สุรินทร์ บุระณา
บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150
โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิงาชิโนะ เคโอะ ได้ที่

 DaifukuPUB

กลางดึกคืนหนึ่ง 'อาโอโยกิ ทาเคอากิ'
ซึ่งมีมิดปักอยู่กลางอก ขึ้นไปใช้ช่วงชีวิตในวาระสุดท้าย
อยู่ใต้รูปปั้น 'กิเลนมีปีก' บนสะพานนิฮมบาชิ
ใจกลางกรุงโตเกียว

นายตำรวจ 'คางะ เคียวอิจิโร่' พยายามจะสืบหา
เหตุผลภายใต้ปริศนาที่ว่า ทำไมมนุษย์ซึ่งตกอยู่ในสภาพ
ใกล้ตายอย่างนั้นถึงลากสังขารไปอยู่ตรงนั้นได้

แต่คดีนี้คงจบลงได้โดยง่ายหากชายหนุ่มผู้ต้องสงสัย 'ยาซิมะ ฟุยุกิ' ไม่ถูกรถบรรทุกพุ่งชนจนตกอยู่ในสภาพเจ้าชายนิทราและสิ้นใจลงไปเสียก่อน
มีหน้าซำ ครอบครว้ที่ควรจะรู้เรื่องเหยื่อที่สุดกลับไม่รู้อะไร
ในหัวหน้าครอบครว้สักอย่าง และเอาแต่พูดว่า
'ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลยคะ'

ทำให้ตำรวจหนุ่มต้องเผชิญกับปมปริศนาซ่อนเงื่อนที่ยากจะแก้อีกครั้ง
แต่ขณะที่ตามสืบอย่างเอาจริงเอาจังกับ 'มัตสึมิยะ ชูเฮ' ที่เป็นทั้งคู่หูและลูกพี่ลูกน้อง
ในที่สุดคางะก็พบว่าเหยื่อไปตระเวนไหว้ 'เทพเจ้าทั้งเจ็ดแห่งนิฮมบาชิ' โดยมี
'กิเลนมีปีก' เป็นเบาะแสสำคัญอันนำมาซึ่งการค้นพบความลับที่ไม่คาดคิด
และความลับนี้เองที่บีบคั้นเหยื่อไปตลอดกาล

ฉบับภาษาไทยพิมพ์ครั้งแรกในชื่อ ปมปริศนาปีกกิเลน
โดย สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

บิยายสืบสวน

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB